

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΕΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἴατρος

Συνεργάτης τῆς ἡφημερίδος «Ἀστραπῆς» κ.τ.λ.

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

Γ. ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ, Δ. ΠΑΤΙΖΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φύσις καὶ Ἑλληνισμὸς ὑπὸ Κωνστ. Μητσοπούλου.—Σὴ
νύχτα (ποίημα) ὑπὸ Νίκου Θ. Γούζαρη.—Ἔρωσ ὑπὸ Ἰωάν-
νου Νικολάρα.—Ὁ ἐν Κύπρῳ φόρος τῆς ὑποτελείας ὑπὸ Εἰδέλθ.
Γ. Πιτσιλλίδου.—Στ' ἀντίκρουσμά τῆς (ποίημα) ὑπὸ Ξ. Γ. Ἀ-
στεριάδου.—Τέχναι καὶ γράμματα.—Περὶ μουρουνελαίου ὑπὸ
Γεωρ. Α. Βεθανοπούλου.—Ὅτι ἓνα βλέμμα (ποίημα) ὑπὸ Νί-
κου Θ. Γούζαρη.—Κρίσεις τοῦ ἡμερησίου τύπου περὶ τοῦ ἡμε-
τέρου Διευθυντοῦ καὶ περιοδικοῦ.—Κοινωνικά.—Ἐκδόσεις.

Περιέχονται δ' εἰκόνας κ. κ. Ἀντωνίου Ζυγομαλά καὶ
Σ. Α. Σακελλαροπούλου.

ΕΤΟΣ Α'.

ΤΕΥΧΟΣ ΙΑ'.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1909.

ΑΘΗΝΑΙ

Ἐκαστον τεῦχος τιμᾶται λεπτὰ 60

Γραφεῖα ὁδὸς Βαλτετσίου 23

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ δ' εν ετος δρ. 7
, δι' εξ μηνας » 4
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ δι' εν ετος φρ. χρ. 8

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΘΗΝΑΙ

Ὁδὸς Βαλτετσίου 23

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπι-
στρέφονται.

Ἀγγέλεται πᾶν νέον βι-
βλίον, τοῦ ὁποῦ ἀποστέλ-
λεται εἰς τὸ γραφεῖον ἐν ἀν-
τιτυπον.

Πᾶσα αἰτήσις πρὸς ἐγγραφὴν συνοδεύεται ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου εἰς
Τραπεζ. ἢ Ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν, πρὸς τὸν κ.

Γ. ΒΕΘΑΝΟΠΟΥΛΟΝ

Ὁδὸς Βαλτετσίου ἀριθ. 23

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Ν. Φ. ΣΚΛΕΠΑ

Ἐν Ἀθήναις

Προμηθεύεται ἅπαντα τὰ χημικὰ προϊόντα
ἐκ τῶν καλλιτέρων καταστημάτων Ἀγγλίας καὶ
Γαλλίας. Συλλογὴ χειρουργικῶν Ἐργαλείων,
κηλεπιδέσμων κ.λ.π. πλουσία συλλογὴ εἰδῶν
βιομηχανίας καὶ φωτογραφίας.

Ὅλα τὰ φαρμακευτικὰ εἶδη εἰς τιμὰς ἀκα-
ταγωνίστους.

Ὁδὸς Εὐρυπίδου καὶ Μεγάνδρου.

ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΚΑΙ

ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ι. Σ. ΧΡΥΣΟΣΠΑΘΗΣ

Υφηγητοῦ τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου

Θεραπεύει τὴν Χωλότητα, Ραχίτιδα, Φυμα-
τίωσιν ὀστέων, Παραλύσεις ὡς καὶ Χειρουργ.
Παθήσεις τῶν Παίδων, ἦτοι Κήλας, Σκολιό-
ειδίτιδα κ.τ.λ.

Χειρουργεῖον, Ἐργαστήριον Ἀκτίνων Ραίντ-
γκεν, Ἡλεκτρισμῶν, Θερμοαερολούτρων, Με-
θόδου Bier κ.τ.λ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ὀρθοπ. μηχανημάτων, κορ-
σέδων, Τεχνητῶν μελῶν, μετὰ Ἑθρωπαίων
Ἀρχιμηχανουργῶν.

Δωμάτια ἐσωτερικῶν ἀσθενῶν

Ὁραὶ ἐπισκέψεως 3—5 μ. μ.

Ὁδὸς Πανεπιστημίου καὶ Θεμιστοκλέους

(Πλατεῖα Ὁμοιοῖας)

Ὁ ἰατρός κ. Α. ΖΩΓΡΑΦΙΔΗΣ εἰδικῶς
ἀσκηθεὶς ἐν Βιέννῃ καὶ Παρισίοις ἐπὶ ἐπιτα-
σίαν εἰς τὰ νοσήματα θινός, λάρυγγος καὶ ὠτων
δέχεται 8—10 καὶ 3—5 ὁδὸς Πειραιῶς 25.

ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΓΚΙΚΑ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

ἀριστοῦχου διδάκτορος τῆς Νομικῆς

ΕΤΟΣ Γ'.

Ὁδὸς Μαυρομιχάλην 26

ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΚΑΖΑΝΗ

Κατασκευὴ καλλιτεχνικῶν τυπογραφικῶν
ἐκμαγείων clichés διὰ τὴν εἰκονογράφειαν
ἐφημερίδων, περιοδικῶν, βιβλίων κ.τ.λ

Ὁ κ. Καζάνης εἶνε ὁ μόνος βραβευθεὶς δι'
Ἑλληνικῶν καὶ Ἑυρωπαϊκῶν παρασῆμων.

Ἀθήναι

Ὁδὸς Λέκκα (στοὰ Σιμοπούλου).

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού ἀριθ. 10 Φωτο-
γραφεῖον τοῦ κ. Ε. Ξανθοπούλου, εἶνε
τὸ μόνον τέλειον καὶ ἐργαζόμενον εἰλικρινῶς.
Ἀρκεῖ μία ἐπίσκεψις.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἔτος Α'.

Τεύχος 11ον

Φεβρουάριος 1909

Η ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ διευθυντοῦ
τοῦ Πολυτεχνείου.

Καὶ μίαν ἔτι ἀνακύκλῃσιν ἐτέλεσε περὶ τὸν
πατέρη ἡλίου τὸ σφαιροειδὲς σκαφίδιον, ἡ μή-
τηρ γῆ, ἣτις συνδεδεμένη μετὰ τοῦ πατρὸς διὰ
τῶν ἀρρήκτων ἀλύσεων τῆς παγκοσμίου ἑλ-
ξεως, φέρει ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ῥάχεώς της πρὸς τὰ
ἀτέρμονα τῶν οὐρανῶν βᾶθην!

Πόθεν ἔρχεται; ποῦ πηγαίνει; θὰ ἐπανέλ-
θῃ εἰς τὰ αὐτὰ τοῦ οὐρανοῦ χώρου μέρη; ἄ-
δηλον!

Καὶ ἡμεῖς, τὸ λογικὸν μικρόβιον τοῦ σφαι-
ριδίου τούτου, ἡ ἀνθρωπότης, ἡ ἐγκυχωμέ-
νη, ὅτι ἐγκλείει ἐν ἑαυτῇ τὴν ἀθάνατον τοῦ
κόσμου ψυχὴν καὶ ὅτι ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ αὐτῆς
περιέκλεισε τὸ σύμπαν;

Εἴμεθα μικροσκοπικὰ κοκκία τῆς παγκά-
λου Δημιουργίας, τῆς πανσόφου φύσεως, ἐν ἣ
πανταχοῦ ἀπὸ τοῦ ὑλικοῦ ἀτόμου, τοῦ μορίου
καὶ τοῦ μικροβίου μέχρι τῶν πελωρίων ἡλίων
καὶ τῶν γαλαξιδῶν ἐκδηλοῦται ἡ θεία τοῦ Δη-
μιουργοῦ πνοή!

Ἄ'Υπ' αὐτῆς τῆς φύσεως, ὡς ἔλεγεν ὁ φι-
λόσοφος καὶ ποιητὴς Γκέτε, περιβαλλόμεθα
καὶ περιπτυσσόμεθα—εἴμεθα ἀσθενεῖς ἐκ ταύ-
της νὰ ἐξέλθωμεν καὶ ἀνίσχυροι εἰς ταύτην
βαθύτερον νὰ διεισδύσωμεν. Αὐτόκλητος καὶ
ἀνουθέτητος αἶρει ἡμᾶς ἐν τῇ ἀνακυκλήσει τῆς
ὀρχήσεως αὐτῆς καὶ προσελαύνει μεθ' ἡμῶν,

ἄχρις οὗ κεκοπιακότες καταρρεύσωμεν εἰς τὰς
ἀγκάλας αὐτῆς».

Ναί! Ὀφείλομεν ἡμεῖς ἅπαντες κατὰ τοὺς
αἰωνίους καὶ μεγάλους τῆς φύσεως νόμους νὰ
περατώσωμεν τὸν κύκλον τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν
ἐπὶ τῆς γῆς, ἐφ' ἣς γεννώμεθα, ζῶμεν καὶ
ἀποθνήσκουμεν. Ὀφείλομεν τὸ δάνεισμα, ὅπερ
παρὰ τῆς μητρὸς γῆς ἐλάβομεν, τὸ ἐξ ἀνθρα-
κος, ὑδρογόνου, ἀζώτου, ὀξυγόνου, φωσφόρου,
ἀσβεστίου καὶ θείου συνιστάμενον σαρκίον ἡ
μῶν, νὰ ἐπιστρέψωμεν αὐτῇ, ἵνα διαλυθῇ εἰς
τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, διότι ἐκ χορὸς ἐπλάσθη.

Καὶ ὁποῖα ὄντως πανσοφία τοῦ Πλάτωνα!
Ὁ χορὸς οὗτος διαμορφούμενος εἰς ἐγκέφαλον,
εἰς τὴν φαῖαν αὐτοῦ οὐσίαν, χρησιμεύει ὡς
ἔδρα τῆς θείας πνοῆς, τοῦ πνεύματος, δι' οὗ
δυνάμεθα νὰ περιλάβωμεν τὸν κόσμον ὀλόκλη-
ρον, ν' ἀνεύρωμεν τοὺς διέποντας αὐτὸν αἰ-
ωνίους καὶ πανσόφους νόμους καὶ ν' ἀποκαλύ-
ψωμεν τὰ θαυμάσια καὶ μεγαλοπρεπῆ μυστή-
ρια τῆς φύσεως ἐπ' ἀγαθῶ ἡμῶν.

Ἡ φύσις, τὸ ἀπείρω μεγαλοπρεπὲς καὶ
πάνσοφον θεῖον οἰκοδόμημα, εἶνε ἀναρχος καὶ
ἀτελεύτητος. Οὔτε φωνήν, οὔτε γλῶσσαν ἔχει,
δημιουργεῖ ὅμως γλώσσας καὶ καρδίας, δι' ὧν
αἰσθάνεται καὶ λαλεῖ. Ἄγνοεὶ παρελθὸν καὶ
μέλλον, παρὸν δ' αὐτῆς εἶνε ἡ αἰωνιότης. Εἶνε
ἡ αἰωνία ζωὴ, ἀλλὰ αἰωνίως διαμορφοῦται
εἰς νέας μορφάς, εἰς γαλαξίας, ἡλίους, πλα-
νήτας, δορυφόρους, ἐνόργανα ὄντα καὶ τὴν κο-
ρωνίδα τῆς Δημιουργίας τὸν ἄνθρωπον. Διότι
τὰ πάντα οἰ' γένεσις καὶ θάνατος, φθορὰ τῶν
μορφῶν καὶ πλάσις νέων εἶνε ὁ αἰώνιος τοῦ
κόσμου νόμος, εἰς ὃν ὀφείλομεν νὰ ὑπακούσω-

μεν, *οφείλομεν ν' αποθάνωμεν*, διότι *οφείλομεν ν' αποδώσωμεν* εις τὴν μητέρα γῆν τὸ δάνεισμα, ὅπερ παρ' αὐτῆς ἐλάβομεν. *Ἡ ὕλη ὅμως εἶνε ἀφθαρτος καὶ αἰωνία!*

Καὶ πόσοι τῶν θνητῶν, καίτοι φέρουσιν ἐν ἑαυτοῖς τὴν θεῖαν πνοήν, γεννῶνται καὶ ἀποθνήσκουσι χωρὶς νὰ αἰσθανθῶσι τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς Δημιουργίας! Δὲν βλέπουσι τὸ κάλλος καὶ τὴν πανσοφίαν αὐτῆς, ἀλλ' ἀγρίως διεξάγουσι τὸν ἀμείλικτον περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα!

Διὰ ταῦτα ὁ διὰ τοῦ λογικοῦ προικισθεὶς ἄνθρωπος ἔχει καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις πρὸς τὴν Δημιουργίαν καὶ τοὺς ὁμοίους αὐτῷ. *Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους* εἶνε τὸ πρῶτον τῆς ἀνθρωπότητος καθήκον, ὅπερ ἐδίδαξεν ὁ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ μαρτυρήσας *Θεάνθρωπος*. Τί εὐτυχία, ἂν ἔμενε πιστὴ εἰς τὰ θεῖα ταῦτα ρήματα! Καὶ ἂν λύσσα καλογήρων συνεμάχησεν, ὅπως κιβδηλεύσῃ τὰ διδάγματα τοῦ Σωτῆρος, νομίσασα, ὅτι διὰ τῆς κνίσσης ἐπὶ τῆς πυρᾶς καιομένων ἀνθρώπων ὑπερμαχούντων ὑπὲρ τῆς ἀληθείας θὰ ἐξιλείψῃ τὸ θεῖον, δὲν ἠδυνήθη νὰ δεσμεύσῃ τὸ πνεῦμα, ὅπερ ἀπαλλαγὴν τῶν δεσμῶν, ἐλευθερον ἐχώρησε πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τὸν πολιτισμὸν, οὐτινος τὰς βάσεις ἔθεντο οἱ μεγάλοι ἡμῶν πρόγονοι.

Ναί! Δόξα καὶ τιμὴ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, ὅπερ ἐξημέρωσε τὴν ἀνθρωπότητα, παρεσκεύασε τὴν ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρος καὶ εἰς τὴν ἁρμονικὴν καὶ τελείαν τοῦ ὁποῦ γλῶσσαν ἐγράφη τὸ ἅγιον ἡμῶν *Εὐαγγέλιον*.

Ἐδῶ, ἐν τῇ ἀνατολικῇ τῆς Μεσογείου λεκάνῃ ὑπὸ τὸ οὐράνιον φῶς τῆς μαγευτικωτάτης Ἑλληνικῆς χώρας ἐδημιουργήθη τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα εἰς ὑπακτον βαθμὸν κάλλους καὶ τελειότητος. Ἐδῶ ἐν μέσῳ καλλιτεχνικωτάτων ὁρέων, κατοικίας Θεῶν καὶ Μουσῶν, ἐν μέσῳ γλαυκῶν Θαλασσῶν, ἐν αἷς εἶχε τὸ βασίλειον αὐτοῦ ὁ Ποσειδῶν, ἀνεδείχθησαν ἔξοχα πνεύματα διὰ τῆς ἐρεῦνης τῆς παγκάλου φύσεως καὶ ἐγένοντο διδάσκαλοι τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ τῆς ὑπερτριχιλιετοῦς δὲ ταύτης

δράσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, παλαίσαντος ἐρρωμένως κατὰ τῆς βαρβαρότητος ὑπὲρ τῆς ἐξημερώσεως τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς ἀδαμάντινα στέμματα ἴστανται τὰ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βράχου ἐρείπια τοῦ ἀπαραιμίλλου *Παρθενῶνος* καὶ ὁ βεβηλωθεὶς πᾶνσεπτος ναὸς τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας.

Καὶ ἡμεῖς οἱ ἀπόγονοι ἐκείνων, φέροντες ἐν ταῖς φλεψὶν ἡμῶν τὸ ἀθάνατον Ἑλληνικὸν αἷμα, δὲν ἀπωλέσθημεν, δὲν ἐπνίγημεν κατὰ τὰς φοβεράς καταγιγίδας, ἅς ἐπῆνεγκον ἐν τῇ ὠραίᾳ ἡμῶν πατρίδι αἱ ἐπιδρομαὶ βαρβάρων καὶ ἀπλήστων λαῶν, ἀλλ' ἐσώθημεν καὶ ἡγήρημεν ὡς ὁ *Ἀνταῖος*, νέας φέροντες δυνάμεις.

Ἄλλ' ὁ νέος Ἑλληνισμὸς, ὅστις ἐξαπλοῦται ἀπὸ τῶν ὄχθων τοῦ Εὐφράτου μέχρι Καυκάσου, Αἴμου καὶ Ἀδρίου καὶ ἐντεῦθεν μέχρι τοῦ Λυβικοῦ πελάγους, δὲν ἐπεράτωσε τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ, *τὴν ἐνότητα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς*, ἣν ἐκληροδότησαν ἡμῖν οἱ πατέρες ἡμῶν, οἱ τοῦ 1821 *πρόμαχοι τῆς πίστεως καὶ πατρίδος*.

Ποικίλοι ἐχθροὶ εἰσώρμησαν κατὰ τοῦ καταρρέοντος τουρκικοῦ καθεστῶτος καὶ ἀμείλικτον ἐκήρυξαν ἐξοντώσεως πόλεμον κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἔχοντες ὡς συμμάχους τοὺς ἐθελοτυφλοῦντας Εὐρωπαίους. Οἱ ἐκ τῶν μογγολικῶν στεπεπῶν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Χερσόνησον εἰστρομήσαντες βάρβαροι *Βούλγαροι* καὶ ὁ δὴθεν ἐκ τῶν λεγεῶνων τοῦ Τραϊνοῦ καταγόμενος συρφετὸς βαρβάρων λαῶν, λαβὼν τὸ ὄνομα *Ρουμᾶνοι*, διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου θέλουσι νὰ ἐκβιάσωσιν ἄκραιφνεῖς Ἑλληνας καὶ νὰ καταστήσωσι τὴν πατρίδα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους χώραν σλαυϊκὴν.

Ἐχομεν λοιπὸν νὰ παλαίσωμεν!

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀριθμῶν ὑπερτριχιλιετῆ ἱστορικὸν βίον, βίον προόδου καὶ ἐξημερώσεως, ὡς οὐδὲν ἄλλο ἔθνος, ἀνήλθεν εἰς ὑψίστην βαθμίδα πολιτισμοῦ, διότι ἐγαλούχησεν αὐτὸν ἡ ὑπέρλαμπρος φύσις τῆς Ἑλληνικῆς

χώρας. Ἐνταῦθα ἐν τῇ ἀνατολικῇ ἐσχατιᾷ τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἐλαξέυθη ὑπὸ τῆς θείας τοῦ Δημιουργοῦ σμίλης χώρα ἐξαισία, ἣν ὕμνησαν οἱ μεγάλοι ἡμῶν ποιηταί, ὕμνοῦσι δὲ καὶ νῦν οἱ πεπολιτισμένοι λαοί.

Γλαυκὰ πελάγη καὶ κόλποι βαθυκύανοι, κατακεοματίζοντες βαθύτατα τὴν Ἑλληνικὴν χέρσον, διαμελίζουσιν αὐτὴν καὶ ἐν Ἀσίᾳ καὶ Εὐρώπῃ εἰς πλείστας χερσονήσους καὶ εἰς χαριστάτας νήσους οὕτως, ὥστε τὰ μέγιστα νὰ διευκολύνηται ἡ ἐπιμιξία τῶν ἀνθρώπων, ἥτις εἶνε ὁ σπουδαιότατος παράγων τοῦ πολιτισμοῦ. Σκέπει δὲ ταύτην ἀνέφελος καὶ εὐθδῖος κρυστάλλινος θόλος, κατὰστικτος ὑπὸ οὐράνιων λυχνῶν καὶ φωτίζει ρῶς θεσπέσιον καὶ ἀνεσπερον, ἄτινα ἀνυψοῦσι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα μέχρι τοῦ Θρόνου τοῦ πλάττου. Οὐδαμοῦ γῆς ἢ χέρσος εἶνε τοσοῦτον ἁρμονικῶς διαπεπλεγμένη ὡς ἡ Ἑλληνικὴ χώρα, ἥς τὰ ὄρη κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐχρησίμευσαν ὡς κατοικία Θεῶν καὶ Μουσῶν.

Μόνον τοιαύτη φύσις ἠδύνατο ν' ἀναδείξῃ Μικραθωνομάχους καὶ Σαλαμινομάχους, διδασκάλους τοῦ ἀνθρώπινου γένους, Βουλγαροκτόνους καὶ ὑπερανθρώπους ἥρωας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ λαόν, ὅστις δὲν ἐπνίγη, δὲν ἐξηφανίσθη κατὰ τὴν τρικυμίαν τῶν μαγύρων τῶν ἐπιδρομῶν καὶ τῆς δουλείας χρόνων,

Τοιαύτη δὲ θαυμασία καὶ τερπνὴ χώρα ὡθεὶ ὄρμεμφύτως τοὺς κατοίκους αὐτῆς πρὸς μελέτην καὶ ἔρευναν τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως, πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ χρησιμοποίησιν τῶν φυσικῶν δυνάμεων, δι' ὧν ὀπλίζονται οἱ λαοί, ἵνα ἐρρωμένως, διεξγάγῃσι τὸν ἀμείλικτον περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, ἀγῶνα ὃν ὀφείλομεν νὰ διεξαγάγωμεν κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Οἱ στρατοὶ τῶν ἐχθρῶν δὲν κατασυντρίβονται, οἱ δὲ στόλοι αὐτῶν δὲν καταπνίγονται διὰ τῆς ἀνδρείας μόνον καὶ τῶν κενῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου, διὰ δυνάμεων, ἅς παρέχει ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ φύσις.

Ὅθεν ἵνα ὀπλισθῶμεν, μιμούμενοι τοὺς Ἰάπωνας, πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὰ μέσα πρὸς ὀπλισμὸν ἐν αὐτῇ τῇ σπουδῇ τῆς φύσεως, ἐν τῇ ἐρεῦνῃ καὶ χρησιμοποίησει τοῦ ὕλικου καὶ τῶν δυνάμεων αὐτῆς. Ὅταν τὰς κοιλάδας ἡμῶν καὶ πεδιάδας ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς ἐπιστήμης καλύψωμεν διὰ φυτειῶν παντοίων καὶ ἀγελῶν καὶ προβάτων, ὅταν ἀναζητήσωμεν τοὺς ἐν τοῖς σπλάγχχνους τῶν ὁρέων ἡμῶν ἐγκεκρυμένους θησαυρούς, περιποιηθῶμεν δὲ καὶ χρησιμοποίησωμεν τὰ δάση ἡμῶν καὶ καλύψωμεν τὰς Ἑλληνικὰς Θαλάσσας διὰ τῆς ἐνδόξου ἡμῶν κυανολεύκου σημαίας, ἐκπαιδευθῶμεν δὲ ὡς οἱ ἀρχαῖοι Σπαρτιαῖται, ὡς σύμβολον τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν ἔχοντες τὸ ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, θὰ δυνηθῶμεν νὰ πραγματοποιήσωμεν τὴν ἐντολὴν τῶν πατέρων ἡμῶν, *τὴν ἐνότητα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς*. Διότι οὕτω καθιστάμενοι πλούσιοι καὶ ἐνθουσιώδεις καὶ εὐπειθεῖς τῆς πατρίδος πρόμαχοι, θὰ δυνηθῶμεν εὐχερῶς διὰ τοῦ πλοῦτου ἡμῶν νὰ συγκροτήσωμεν στρατοὺς καὶ στόλους, δι' ὧν θὰ ἐπιβάλωμεν τὸν σεβασμὸν εἰς τὰ ἀντίζηλα ἔθνη καὶ τὴν ἐκτίμησιν εἰς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς.

Ὅθεν ἅς κυλίνδεται ἡ γῆ ἐν τῷ αἰθέρι, ὀρχουμένη περὶ τὸν ἥλιον, καὶ ἅς παρέρχονται τὰ ἔτη ὡς στιγμαὶ τῆς αἰωνιότητος, ὁ Ἑλληνισμὸς ὅμως, ὁ οὐδένα ἐν τῷ κόσμῳ προστάτην καὶ συνήγορον ἔχων ὑπὲρ τῶν δικαίων αὐτοῦ, δὲν θ' ἀποθάνῃ! Ἐχομεν σύμμαχον τὴν Δημιουργίαν, ἔχομεν κηδεμόνα τὴν ἀγαθὴν φύσιν, ἥτις, ὅταν ἐρευνῶμεν καὶ μελετῶμεν αὐτὴν, θὰ καταστήσῃ ἡμᾶς εὐοπλοτάτους διὰ τῶν δυνάμεων αὐτῆς, δι' ὧν ἡ Θεῖα πρόνοια ἐπρόικισε τὴν προσφιλεῖ πατρίδα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΖΥΓΟΜΑΛΑΣ

Εὐτυχές θεωρεῖται τὸ ἡμέτερον Περιοδικόν, κοσμούμενον διὰ μιᾶς ἐκ τῶν ἐξεχουσῶν κοινοβουλευτικῶν φρσιογνωμιῶν, οἷα ἡ τοῦ Ἀντωνίου Ζυγομαλά.

Ὁ δημοφιλὴς τῆς Ἀττικῆς ἐκπρόσωπος, γόνος ἀρχαίας ἀριστοκρατικῆς τῶν Ἀθηναίων οἰκογενείας, ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 1ην Μαΐου 1855· ἀριστεύσας ἐν ταῖς νομικαῖς αὐτοῦ σπουδαῖς, εἰσῆλθεν ὡς ἀκόλουθος ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν κατόπι διαγωνισμοῦ.

Πολυμαθὴς καὶ γλωσσομαθὴς, ὡς ὄλλοι, προσήχθη τάχιστα εἰς Γραμματεῖα τῆς πρεσβείας ἐν Κωνσταντινίᾳ, ὁπόθεν κατελθὼν εἰς τὴν Γενέτειραν, ἐξελέγη βουλευτῆς Ἀττικῆς, ἀνταποκριθεὶς ἐπακριβῶς εἰς τὰς προσδοκίας τῶν ἐκλογέων του, οἷτινες ἔδιδον τὴν ἐμπιστευτικὴν αὐτῶν ψήφον εἰς τὸν Ζυγομαλᾶν, ἀπαυδήσαντες ἐκ τῆς συγγρόνου πολιτευτικῆς λειτουργίας.

Ἐν τῇ Βουλῇ ἀπὸ τοῦ 1882 ὑπεραμυνθεὶς τοῦ ἀγροτικῶν καὶ ἐργατικῶν πληθυσμοῦ, οὗς θεωρεῖ, καὶ δικαίως, βάσεις τῆς πολιτικῆς προόδου, διεκρίθη διὰ τε τὸ θάρρος τῆς γνώμης καὶ τὴν εὐγλωττίαν. Ὁ Πάρις οὗτος τῆς Ἑλλάδος φανατικὸς ὑποστηρικτῆς τῆς ἑγχωρίου βιομηχανίας καὶ ἐθνουσιώδους τοῦ ἀειμνήστου Δελιγάννη ὁπαδός, θεωρεῖται εἰς τῶν ἰδρυτῶν τοῦ Ἐθνικοῦ κόμματος.

Ἐπανελημμένως ὁ Ζυγομαλᾶς ἀντιπροσώπευσεν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ τὸν λαὸν Ἀττικῆς, ἀλλὰ δυστυχῶς κατὰ τὴν τελευταίαν βουλευτικὴν ἐκλογὴν ἤλθεν ἐπιλαχὼν καὶ οὕτως ἡ ἀποχώρησίς του ἐκ τῆς Βουλῆς ἐδημιούργησε κενὸν δυσαναπλήρωτον.

Στὴ νύχτα

Ἄνοιξε νύχτ' ἀνάλαφρα τὰ δόγμαυρα φτερά σου
βαθῦ σκοιάδι σκόρπισε ξαπλώσου δλόγυρά μου,
ἄσε τὸν ὕπνο κι' ἄνοιξε τὰ μαῦρα βλέφαρά σου
τὸ φῶς νὰ σβύσουν τ' ἄχαρο σ' ἀποζητᾷ ἡ καρδιά μου!

Γυρεύω στήν ἀγκάλῃ σου κ' ἐγὼ νὰ λημονήσω
τὸ μαῦρο χαροπάλεμα καὶ τῆς ζωῆς τὴ γδύμα,
νὰ μὴ θεωροῦν τὰ μάτια μου τὸ Χάρο ἐμπρός καὶ πίσω,
νὰ μὴ ἀντικρύζω τῆς ζωῆς τὰ ἐρείπια, τὰ συντρίμια!

Θέλω ἀπ' τὸν κόσμον νὰ κρυφτῶ ματιὰ νὰ μὴ μὲ φτάνη
γιατὶ 'νε ὁ κόσμος φθονερός, νὰ ζήσω θέλω τώρα
κρυφὰ μὲ τὴν ἀγάπῃ μου ματιὰ νὰ μὴ βασκάνη
τὴν πλάσι τῶν ὑνείρων μου τῶν πόθων μου τὴ χώρα.

Θέλω σὲν ἄυλο φάντασμα ποῦ ἀθώρητο θὰ σβύση
σὴν ἀγκαλιά σου, ὦ νύχτα μου, νύρθω μὲ τὴν καλή μου
κάνένα μάτι βέβηλο νὰ μὴ μᾶς ἀντικρύση
ἴσκιος νὰ μείνῃ ἀθώρητος ὅ,τι ποθεῖ ἡ ψυχὴ μου! . . .

Νίκος Θ. Γούζαρης.

ΕΡΩΣ

Εὐγενεστάτη Κυρία Δόξα,

Δὲν γνωρίζω τί νὰ πρωτοεθυμηθῶ κατὰ τὴν εὐτυχῇ ἐκείνην Κυριακὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχατε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ φιλοξενήσητε εἰς τὸν ἐν Κηφισσίᾳ ποιητικὸν οἰκίσκον σας.

Ἐνθυμοῦμαι προσέτι, ὅτι, πρὶν ἢ μεταβῶμεν μεθ' ὅλης τῆς καλῆς συντροφίας εἰς τὸν εὐανθὴ κήπὸν σας, τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ στολίσγητε ὡς ὠραία καὶ χρυσόπτερος χρυσαλλίς, καὶ ἀφοῦ ἐντὸς τῆς κομπῆς αἰθούσης τῆς ὑποδοχῆς τὸ κλειδοκύμβαλον ἔπαυσε νὰ στενάζῃ ὑπὸ τοὺς ἀβροὺς δακτύλους σας, ὡς εἰ ἤσθάνετο τὴν εὐτυχίαν, ἣν εἶχε πληττόμενον ὑφ' ὑμῶν, ἐνθυμοῦμαι, λέγω, ὅτι ἡ ὀμιλία περιεστράφη, καὶ ἰδίως ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ὠραίων δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων, περὶ τοῦ τί πρᾶγμα εἶναι ὁ ἔρωσ, αὐτὸς ὁ τύραννος τῶν θεῶν καὶ ἀνδρῶν. Ἥμην ἔτοιμος νὰ εἶπω καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην μου, ὅτε ὁ ὑψηλὸς καὶ στυ-

γνὸς ἐκεῖνος χρηματιστῆς, πεζολόγος καὶ ἀνούσιος ἄνθρωπος, ἐκ τῶν ὁποίων δυστυχῶς γέμει ἡ Κηφισσία, διέκοψε τὴν γλυκεῖαν ὀμιλίαν μας, παρεμβὰς καὶ παραπονούμενος διὰ τὰ φόντα του τὰ χρηματιστικά καὶ τῆς ἡλικίας του. Ἄλλ' ἐγὼ ἐπόμενος εἰς τὴν ὑπόσχασίν μου, σὰς γράφω ἤδη τὴν γνώμην μου περὶ τοῦ τί εἶναι αὐτὸς ὁ ἔρωσ, ὅστις τυραννεῖ ὀλόκληρον τὴν φύσιν καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Προμηθέως μέχρι τοῦ Περικλέους καὶ τῆς Ἀσπασίας, καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐβραϊκῆς βασιλείσης Γοθολίας μέχρι τῆς Σαμακρίτιδος, καὶ ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, καθ' ἣν σὰς γράφω. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι κατὰ τὰ χρονικὰ ταῦτα διαστήματα ὁ ἔρωσ ὑπέστη πλείστας μεταμορφώσεις, ἀξίας τῆς γραφίδος τοῦ Ὀβιδίου, ἀλλ' ὅμως δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι πάντοτε καὶ μέχρι σήμερον ὁ τύραννος τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ ὑποφαινομένου, ὅστις σὰς γράφει. Οἱ ποιηταὶ ὕμνησαν τὸν ἔρωτα ὡς τὸ ὑψιστον τῶν αἰσθημάτων! Οἱ φιλόσοφοι, καὶ ἰδίως ὁ Πλάτων, ἔκριναν αὐτὸν ὡς συνδυασμὸν δύο ψυχῶν, τὰς ὁποίας συνδέει ὡς δύο βουλευτάς, τὸ κορδόνι τῆς συνταυτίσεως τῶν ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων.

Ἄλλος τις φιλόσοφος, ἀποβλέπων εἰς τὸν πέριξ κόσμον καὶ τὴν φύσιν, ἦτις εἶναι ὅλη ἔρωσ καὶ διὰ τοῦ ἔρωτος συντηρεῖται, καὶ ἐξετάζων αὐτὸν μᾶλλον διὰ τοῦ πρίσματος τοῦ ἀποτελέσματος ἀπεφάνθη, ὅτι ἔρωσ εἶναι . . . ὁ γάμος (!!!). Ὅντως φαίνεται, ὅτι πολὺ πρακτικὸς καὶ ὑλιστῆς εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος, ἀλλὰ συγχρόνως μᾶς καταστρέφει καὶ ὅλον τὸν ἰδανικὸν καὶ ὠραῖον κόσμον τοῦ ἔρωτος διὰ τοῦ βρέφους, τοῦ κερποῦ τούτου τοῦ γάμου, οὗτινος ἡ φωνὴ καὶ τὸ κλαυθμύρισμα οὐδὲν ὅμως ὀμοιάζει πρὸς τὴν μελωδίαν τῶν ἐρωτικῶν ἀσμάτων καὶ τοὺς περιπαθεῖς τόνους τῆς κιθάρης τῶν κωμαζόντων ἐραστῶν.

Τέλος οἱ φρενολόγοι κατεδίκασαν τὸν ἔρω-

τα, χαρακτηρίσαντες αὐτὸν ὡς νόσημα τοῦ ἐγκεφάλου(!)

Ἄλλ' ἐξετάσωμεν τὸν ἔρωτα ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματά του.

Ἄγαπᾷ τις καὶ ἀνταγαπᾶται! . .

Οὐδὲν εὐτυχέστερον τούτου. Ὁ ἐρωτευμένος τρώγει, πίνει καὶ χωνεύει καλὰ, ὅταν μάλιστα ἔχη καὶ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ ἐρωμένη του δὲν ἔχει ἀπαιτήσεις γάμου.

Ἄγαπᾷ τις καὶ δὲν ἀνταγαπᾶται!!

Ἔ! τί βίος ἀφόρητος, τί καιρὸς χαμένος!!! Ὁλος ὁ κόσμος τοῦ πταίει! Τρώγει χωρὶς νὰ καταλαμβάνῃ τί τρώγει, δὲν χωνεύει τὴν τροφήν του οὔτε τὸν κόσμον, ὅλοι τοῦ πταίου, ἔχει νεῦρα καὶ παροξυσμοὺς καὶ ἂν διαρκέσῃ ἡ κατὰστασις αὕτη πολὺν καιρὸν τὸ τέρμα εἶναι εἰς τοῦ Δρομοκαίτη.

Καὶ ὁ εὐτυχὴς ὅμως ἔρωσ καὶ ὁ δυστυχὴς ἔχουσι κατὰ τὸ πλεῖστον ὀρμητήριον τὸ εὐαίσθητον μέρος τοῦ σώματός μας, τοῦτέστι τὸ νευρικὸν σύστημα. Ὅλα τὰ αἰσθήματα, σήμερον τοῦλάχιστον, ὅτε ψυχικῶς ἡ ἀνθρωπότης εἶναι λίαν ἀτελής, προέρχονται ἐξ αὐτοῦ, καὶ ὅσῳ λεπτότερον καὶ ἀδυνατώτερον σύστημα νευρικὸν ἔχετε, τοσοῦτῳ μᾶλλον θέλετε ἐπιρρασθῆ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Ἄν καὶ δὲν εἶμαι ἰατρός, ἡδυνάμην ἐν τούτοις νὰ σᾶς ἀναλύσω ἐκτενέστερον τὴν θεωρίαν ταύτην, ἀλλ' ἐπειδὴ γράφω πρὸς κυρίαν καὶ οὐχὶ πρὸς ἰατροφιλόσοφον, ἀναγκάζομαι νὰ μὴ εἴπω περισσότερα... Ἐρωτήσατε ἐν τούτοις τοὺς ἀποπληκτικούς διὰ τί εἶναι τοσοῦτον εὐαίσθητοι, ὥστε κλαίουσι πάντοτε ἄνευ αἰτίας, ἐρωτήσατε τοὺς ἐν τῇ ἀναρρώσει των ἀσθενεῖς διὰ τί συγκινούνται εὐκόλως, ἐρωτήσατε τέλος τοὺς ἔχοντας τρυφήν καὶ πλήρη θρύψεως βίον διὰ τί μελαγχολοῦσι καὶ ἐρωτεύονται ἐπὶ τῇ ἀπλῇ μόνον θέᾳ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ μεγάλου αὐτῆς καπέλλου, χωρὶς νὰ φροντίζωσι ποῖον μορμολύκειον καλύπτει ὁ πλατύγυρος ἐκεῖνος πῖλος, ἐρωτήσατε τοὺς ἐρωτολήπτους διὰ τί εἶναι τόσο ἀδύνατοι μυϊκῶς καὶ νευρικῶς,

ἐρωτήσατε τὰς νεάνιδας, τὰς ἀναγινωσκούσας νυχθημερὸν μυθιστορήματα (τὸν ἀνόητον καὶ παιδαριώδη ἐκεῖνον ὑποκόμητα τῆς Βραζελόνης, τὴν ἐκφυλον Κυρίαν μὲ τὰς καμελίνας καὶ δὲν ἤξεύρω πόσα ἄλλα τοῦ αὐτοῦ φυράματος) διὰ τί εἶναι ὅλοι καχεκτικοί, νευροπαθεῖς καὶ χλωριῶσαι, συγκινούνται δὲ ἐπὶ τῇ ἀπλῇ ἀφηγήσει ἐνὸς ἐρωτικοῦ ἐπεισοδίου; ; Ἐπὶ τέλους διὰ τί εἰς τὰ μελοδράματα καὶ τὰ μυθιστορήματα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ γερόντια εἶναι ἐρωτευμένα μὲ τὰς ἀνεψιάς των καὶ τὰς προστατευομένας των; Ὅλα ταῦτα ἀποδεικνύουσιν ἀδυναμίαν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, συνεπῶς ἀσθενεῖαν ἐγκεφαλικὴν καὶ τοῦ ὄργανισμοῦ, ἣτις παράγουσα ὑπερευαισθησίαν, γεννᾷ τὸν ἔρωτα. Ἐπὶ τέλους ὁ ρωμαντισμὸς, ἡ ρωμαντικὴ ποίησις καὶ ὁ ρωμαντικὸς ἔρωσ, ἀποτυπωθεὶς ὑπὸ τῆς γραφίδος ἀσθενικῶν καὶ ἐκφύλων ποιητῶν (ὡς τοὺς ὀνομάσωμεν ποιητὰς) ποίαν ἄλλην βάσιν ἔχουσι ἢ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς στεναγμοὺς τῆς καχεκτικῆς καὶ ἐκφύλου ἀνθρωπότητος; ;

Ταῦτα πάντα ἀποτελοῦσι θέματα μελέτης εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ μεγάλου Σαρκῶ, καὶ φαίνεται ὅτι ἔχουσι κάπως δίκαιον οἱ φρενολόγοι, κατατάξαντες τὸν ἔρωτα μετὰ τῶν ἀσθενειῶν τοῦ ἐγκεφάλου, ἀφοῦ ἀνατομικῶς καὶ φυσιολογικῶς ὁ ἐγκέφαλος εἶναι ἡ ἑδρα τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Ἄλλ' ἔλθωμεν εἰς τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὰς ἱστορικὰς ἐποχάς. Ὁ Αἴας, ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ Ἔκτωρ, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ Κροτωνιάτης ἀθλητῆς, ὁ Γάιος Μάριος, ὁ Κοριολάνος καὶ οἱ Γράκχοι, ἄνδρες τελείου νευρικοῦ συστήματος, δὲν ἦσαν ἐπιρρεπεῖς εἰς τὸν ἔρωτα παρὰ μόνον ἐν στιγματικῇ ἀδυναμίᾳ.

Αἱ Σπαρτιάτιδες ἦσαν σύζυγοι πισταί, ἀλλ' ὄχι ρωμαντικαί ἐρωμέναι.... Καὶ ἐν γένει ἡ γυνὴ τῆς ἀρχαιότητος, ἀρτιμελής καὶ εὐρωστος, τελεία Καρυάτις, χωρὶς ῥωμάντζαις καὶ χλώρωσιν, ἄνευ νευροπαθειῶν καὶ νευρώσεων, προωρισμένη νὰ γείνη μήτηρ ἀληθῆς

παρὰ τὴν κοιτίδα τοῦ τέκνου τῆς, καὶ ν' ἀφοσιωθῆ ψυχῇ τε καὶ σώματι πρὸς τὸν ἀνθρωπον ἐκεῖνον, ὃν ὁ Ὑμέναιος, ἀνάπτων τὰς δάδας αὐτοῦ, ἔτασσε παρὰ τὸ πλευρόν τῆς, πρὸς ἐκεῖνον μόνον ἔτεινε καὶ διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἠγάπα ἕνα μόνον ἄνδρα. Οὗτος εἶναι ὁ ἔρωσ τῆς ψυχῆς, ἀληθὲς τῶντι αἰσθημα καὶ ὄχι νεύρωσις καὶ ἐκφυλισμὸς.

Ὁ δὲ ἀρχαῖος ἀνὴρ γυμναστικὸς καὶ ἰσχυρὸς ὡς βράχος, ὀπλομαχητῆς καὶ ἀρτίου νευρικοῦ συστήματος, χωρὶς διόπτρας καὶ γάντια καὶ στενὰ λουστρίνια, ἀνὴρ ἐν γένει τέλειος, δὲν εἶχε τόσῳ εὐερέθιστον τὸ νευρικὸν σύστημα, ὥστε νὰ εὐαίσθητῇ πρὸς πᾶσαν γυναῖκα καὶ ν' ἀλλάσῃ τὰς ἐρωμένας ὅπως τοὺς χιτῶνάς του, ἀλλ' ἠγάπα μίαν μόνην γυναῖκα, ἣς τὸ κάλλος τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐξετίμησεν ὡς ἀνὴρ, χωρὶς στεναγμοὺς καὶ δάκρυα, διότι ὁ Λαμαρτῖνος, ὁ Ἀλφρέδος Μυσσέ καὶ ὁ Βίκτωρ Οὐγκῶ, οἱ πρωτογενεῖς οὗτοι μοχλοὶ τοῦ νευρασθενικοῦ ρωμαντικοῦ ἔρωτος, δὲν εἶχαν ἀκόμη γεννηθῆ. Ὁ ἀρχαῖος ἠγάπα τὴν ψυχὴν τῆς ἀγαθῆς καὶ τιμίας γυναικὸς, καὶ τέλος πάντων ὁ μῦθος τοῦ Ἐρωτος καὶ τῆς Ψυχῆς εἶναι ἀρχαῖος, πλήρης ἀληθοῦς ἀλληγορίας καὶ συμβολισμοῦ, ἐπὶ τῆς φιλοσοφικῆς δ' ἐννοίας τοῦ μύθου τούτου ἐστηρίχθησαν αἱ ὑψηλαὶ καὶ μεγάλαι θεωρίαι τοῦ Πλάτωνος.

Καὶ τώρα ἴσως μ' ἐρωτήσητε.

Διὰ τί ὁ σημερινὸς ἔρωσ δὲν διατηρεῖται;

Διὰ τί λόγου χάριν, ἡ κυρία Δεῖνα δύναται ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἐραστὴν ἢ τὸν σύζυγόν τῆς καὶ νὰ τραπῇ πρὸς ἄλλον μεθ' ὅσης εὐκολίας τὸ ἡλιοτρόπιον στρέφεται πρὸς τὸν ἥλιον; ;

Ἦτο ἀραγε ὁ ἐραστὴς δυσειδής;

Εἶχε μεγάλην τὴν ρῖνα ἢ μακρὰ τὰ ὄτα;

Ἐρογχάλιζε ὅταν ἐκοιμάτο θορυβωδῶς, ὡς νὰ μαίνεται τρικυμία ἐν τῇ πελάγει;

Εἶχε χεῖλη νεκροῦ καὶ ἀπαθῆ τὴν ὄψιν;

Ἦτο βλάξ ἢ τραυλὸς ἢ ἄχαρις εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του, ἢ ἐκυπτε ὡς ἡ καλάμη σειομένη ὑπὸ τοῦ βορρᾶ; ;

Ὁχι, ὄχι, ὄχι! τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶχε...

Ἄλλὰ πταίει αὕτη ἡ κυρία Δεῖνα, διότι τὸ αἰσθημά τῆς δὲν ἦτον ἀληθές, ἀλλὰ μόνον νεύρωσις, τοῦτέστιν ἰδιοτροπία: πταίει δὲ καὶ ἐκεῖνος, διότι δὲν ἠγάπα ἀληθῶς, ἀλλὰ μόνον ὡς ἀνθρωπος ὑπερευαίσθητων, ἐκτεθηλυμμένος καὶ ἀδυνάτου νευρικοῦ συστήματος!

Αὐτὸς εἶναι ὁ σημερινὸς ἔρωσ, ἄστατος καὶ νευροπαθῆς, ἀποτέλεσμα τῆς καχεκτικῆς καταστάσεως τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, καὶ διὰ τοῦτο οἱ προκοθηῖραι ἀφ' ἐτέρου τὸν μετέβαλον ἀπὸ θεοῦ τῆς ἀρχαιότητος εἰς . . . Ἑβραῖον Σάδουλκ.

Χαίρετε.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ

ΕΥΕΛΘΩΝΟΣ Γ. ΠΙΤΣΙΛΛΙΔΟΥ

Ο ΕΝ ΚΥΠΡΩ: ΦΟΡΟΣ ΤΗΣ ΥΠΟΤΕΛΕΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους).

Ἐὰν πολιτεία τις συνθηκολογήσῃ πρὸς ἐτέραν πρὸς κατάληψιν χώρας τινός, πολλαπλῶς ἐξυπηρετούσης τὰ στρατηγικὰ αὐτῆς σχέδια, καὶ υποβάλληται ἢ ἐν λόγῳ πολιτεία εἰς χρηματικὴν δικαίαν ἐτήσιαν ἐπίδοσιν, κατὰ τι εἶναι ὑπόχρεως ἡ κατακτωμένη χώρα πρὸς ἀπότισιν τῶν υποχρεώσεων τοῦ κατακτητοῦ; Βεβαίως κατανοοῦμεν τὴν υποχρέωσιν ἐκάστης χώρας πρὸς πληρωμὴν φόρου, δι' οὗ θέλει λειτουργεῖ ἡ πολιτειακὴ αὐτῆς μηχανή, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἀγανακτήσωμεν, ὡς ἴσως ὑπὸ ἐντελῆ καὶ βαρεῖαν φορολογικὴν κατάθλιψιν ἐκδιάζεται αὕτη πρὸς ἐκπλήρωσιν υποχρεώσεων δυνάμειος κυριάρχου καὶ παντελῶς ξένης.

Μικρὰ καὶ ἀνίσχυρος ἡ Κυπρία φωνῆ ποτὲ ἢ μᾶλλον σπανίως ἴσχυσε νὰ διαπεράσῃ τὰ ὕπουργικὰ παραπετάσματα τῆς Ἀγγλίας καὶ οἱ ἔθνικοι τῆς Νήσου πόθοι πολλαπλῶς διεστράφησαν ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε ἰθυόντων

τάς τύχας τῆς ἡμετέρας πατρίδος. Ὄταν ὁ νῦν ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου καὶ πρῶτος ὑπουργὸς τῶν Ἀποικιῶν κ. Wiston Churchill ἐπεσκέφθη τὴν Νῆσον κατὰ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου 1907, ἀθρόος ὁ Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς τῆς Νήσου ὑπεδέχετο διὰ κυανολεύκων σημαίων τὸν Ἄγγλον πολιτευτὴν καὶ διετράνον δι' ὑπομνημάτων τοὺς ἐθνικοὺς πόθους αὐτοῦ, ὁ νῦν Ἀρμοστής τῆς νήσου ἀνέγραψε τὸ τοιοῦτον ἐν τῇ ἐπισήμῳ αὐτοῦ ἐκθέσει πρὸς τὴν Κεντρικὴν Κυβέρνησιν, ὡς Ἑλληνικὰς δημαγωγίας (agitations), οὐχὶ ὀρθῶς περιφρονῶν τὰ ὕψιστα ἐθνικὰ ἰδεώδη λαοῦ, οὐ ἐτάχθη κυβερνήτης καὶ πολιτικὸς προστάτης, ἀλλ' ὅμως δὲν ἠδύνατο καὶ νὰ παρίδῃ τὸ δίκαιον τῶν Κυπρίων, ἀναφορικῶς πρὸς τὸν φόρον τῆς ὑποτελείας καὶ ἐκθέτει ἐν τῇ 17ῃ § ὅτι «Οἰαδήποτε ἐπαύξεισι τῶν προσόδων ἦτο μόνον πρὸς ὄφελος τοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ θησαυροφυλακίου καὶ τὸ παραχωρούμενον διὰ τὴν νῆσον ποσὸν σφόδρα δυσανάλογον πρὸς τὰς ἀνάγκας αὐτῆς».

Παρ' ὅλα ταῦτα εἰς οὐδένᾳ ἐλπίζοντες, ἀλλ' εἰς τὸ δίκαιον τῶν ἡμετέρων αἰτημάτων καὶ ἐνεργειῶν, ὀφείλομεν νὰ στρέψωμεν ἀλλοχοῦ τὸ ζήτημα, ἵνα τελείως ἀπορρίψωμεν τὸν ἐπιβαρυντικὸν φόρον· τοῦτο εὐτυχῶς κατενόηθη ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων καὶ τὸ κέντρον τῆς ἐνεργείας ἐστράφη ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Τουρκικοῦ δανείου τοῦ 1855, ὑπὲρ οὗ καὶ ὁ φόρος ἐπεβλήθη τοῖς Κυπρίοις.

Τὰ ζητήματα ταῦτα, ἅπερ κατὰ τὸν σφόν καθηγητὴν κ. Ἀνδρεάδην εἶναι ἐκ τῶν σπουδαιότερων ἐπιχειρημάτων, ὡς καὶ τὰ κατωτέρω ἐκτεθησόμενα δὲν διευτυπώθησαν εἰσέτι ὑπὸ τῶν Κυπρίων· καὶ οὕτως ὅτε ὁ πόλεμος τῆς Κριμαίας ἐξηκολούθει καὶ ἡ Τουρκία ἐδέχετο ἀλλεπάλληλα βραπίσματα ὑπὸ τῆς Ρωσίας, ἡ ἀντίζηλος Ἄγγλία καὶ Γαλλία ἀπεφάσισαν ἀπὸ κοινοῦ τὸν ἐξοπλισμὸν στρατιωτικοῦ σώματος πρὸς βοήθειαν τῶν Τούρκων· πρὸς τοῦτο λοιπὸν ἐξεδόθη δάνειον ὑπὸ

τὴν ἐγγύησιν τῶν δύο τούτων Δυνάμεων ἐκ Λιρ. 5.000.000 μὲ τόκον 4 ο), ὅπερ κατόπιν μυρίων παρεμβληθέντων δυσκολιῶν ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς τοὺς δύο ἐπιτρόπους Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας ἐσπαταλήθη ὑπ' αὐτῶν, ἐφ' ἃ μὴ δεῖ, ἐν τοσοῦτῳ ὅμως πρὸς ἐγγύησιν τοῦ δανείου ἡ Τουρκία παρεχώρησε τὸν φόρον τῆς ὑποτελείας τῆς Αἰγύπτου καὶ τὰς προσόδους τῶν Τελωνείων Σμύρνης καὶ Συρίας. Τὰ ἐξοδα τῆς ὑπηρεσίας τοῦ δανείου ἐπεβάρυνον μέχρι τοῦ 1875 τὴν Τουρκίαν, ὅτε καὶ ἐχρεωκόπησεν, ἔκτοτε δὲ ἡ Ἀγγλία ἀνέλαβε καὶ τὸ βᾶρος τοῦτο· διὰ τοῦτο ἅμα τῇ καταλήψει τῆς Κύπρου ἡ Ἀγγλία ἐδήλωσεν, ὅτι τὰς 92 χιλ. τοῦ φόρου τῆς νήσου θὰ διαθέσῃ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δανείου ἀπαιτούσαν λιρ. 153.000, ὁ δὲ φόρος τῆς Αἰγύπτου εἶναι 81.000, ἄρα μένει ὑπόλοιπον μόνον 72.000, ἐνῶ ὁ φόρος τῆς Κύπρου ἀφίνει προσάυξημα περίπου 12.000 λιρ. περιερχομένας εἰς τὸ Ἀγγλικὸν θησαυροφυλάκιον ἐτησίως. Ἐπίσης οὐδὲ φόρος ὑποτελείας δύναται νὰ ὀνομασθῇ οὗτος, καθ' ὅσον οὐδὲ κἄν συνεζητήθησαν τὰ κυριαρχικὰ τοῦ Σουλτάνου δικαιώματα, ἀλλὰ μόνον εἶναι συμβάσεως ἀπότισις, εἰς ἣν ἡ Ἀγγλία (καὶ οὐχὶ τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον) ὑπεχρεώθη ὑπὸ τῆς συνθήκης καὶ ἐξ ὧν ἐξάγονται ἐκ τῆς ἀλληλογραφίας ἐν τῇ Κυανῇ βίβλῳ τοῦ Σώλσβαρου πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβυν τῆς Ἀγγλίας, ἵνα οὗτος διαβεβαιώσῃ τὴν Πύλην, ὅτι ἡ Ἀγγλία θ' ἀναλάβῃ τὴν πληρωμὴν συμφώνως πρὸς τὴν συνθήκην, ἣτις ἐγένετο ἀνεξαρτήτως τῶν Κυπρίων καὶ πρὸς τὸ συμφέρον Ἀγγλων καὶ Τούρκων. Τὸν διακαῆ πόθον τῶν Ἀγγλων μαρτυροῦσιν ὀλόκληροι σελίδες τῶν Times καὶ τοῦ λοιποῦ Ἀγγλικοῦ τύπου καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ Βήκονσφηλδ ἐν τῷ μυθιστορηματί του Δαγκρέγφ (1846) ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν του πρὸς κατάληψιν τῆς νήσου, ἣν ὡς πρωθυπουργὸς κατέλαβε. Βεβαίως τὸ ὑπέρογκον τοῦ φόρου ἀναλόγως τῶν εἰσοδημάτων τῆς Νήσου, μὴ ὑπερβαίνον-

των τὰς 130.000 λιρ. δὲν εἶναι ἀσθενὲς ἐπιχειρημα, διότι, τίς χώρα τῆς ὑψηλοῦ πληρώνει ὡς φόρον τὰ $\frac{2}{3}$ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῆς ἄνευ οὐδεμιᾶς τοπικῆς ὀφελείας; Ἐὰν δὲ πάντα ταῦτα παραλείψωμεν καὶ ἔλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ καθορισμοῦ τοῦ φόρου, βλέπομεν καὶ ἐνταῦθα τὴν ἀδικίαν ἐμφιλοχωροῦσαν, καθ' ὅτι τότε ὑφίστατο ἡ ἀναγκαστικὴ τῶν χαρτονομισμάτων κυκλοφορία (καυμέδες), αἱ δὲ 92 χιλ. λιρ. εἰς χρυσὸν πολὺ ὑπερβαίνουνσι τὸ αὐτὸ ποσὸν εἰς χαρτονομισμα· τὸ Ἀγγλικὸν διοικητικὸν σύστημα διατηρεῖ Ἀγγλικὴν ὑπαλληλίαν, ἀδρῶς μισθοδοτούμενην ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἰθαγενῆ τοιαύτην, παρέχον οὕτε ἀρκετὰ ὀφέλη πρὸς Ἀγγλους ὑπηκόους ἐκ τῶν ἰδρώτων τῶν Κυπρίων. Ἐκ δὲ τῶν κοινοβουλευτικῶν συζητήσεων ἐξάγεται, ὅτι ἡ Ἀγγλία, ἐγγυομένη τὸ δάνειον τοῦ 1855, ἐκ τῶν προτέρων ἐγνώριζεν, ὅτι θὰ χάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο, ἔνεκα τούτου βλέπομεν τὸν Γλάδστων καὶ Βήκονσφηλδ, πολεμοῦντας τὴν τοιαύτην ἐγγύησιν, μάλιστα δὲ ὁ Γλάδστων εἶπεν, ὅτι τὸ τοιοῦτον δὲν εἶνε ἐγγύησις, ἀλλ' ἐπιχορήγησις, ὑποστηρήξας ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αὕτη ἔδει νὰ δοθῇ φανερά, τοῦτο δὲ ἐτόνισε καὶ ὁ ἔγγονος τοῦ μεγάλου οἰκονομολόγου Ricard. Ὁ Δισραῆλης ἔβροντοφώνει, ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ χαθῇ, διότι οὐδεμίαν εἶχε πεποιθήσιν εἰς τὴν οἰκονομικὴν τῆς Τουρκίας ρώμην. Τότε ὁ Πάλμερστων ἐκτεθειμένος, εἶπεν, ὅτι τὸ δάνειον ἀνεξαρτήτως τῶν ὑπὸ τῶν ἀντιθέτων λεχθέντων ἀποτελεῖ πλέον ζήτημα φιλοτιμίας διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ἀφοῦ τοῦτο ἐψηφίσθη ἤδη ὑπὸ τῆς συμμάχου Γαλλίας, ἠναγκάσθη δὲ δὲ ὁ Πάλμερστων νὰ θέσῃ ζήτημα ἐμπιστοσύνης καὶ μόλις τότε ἐνίκησε μὲ πλειοψηφίαν μόνον 3 ψήφων.

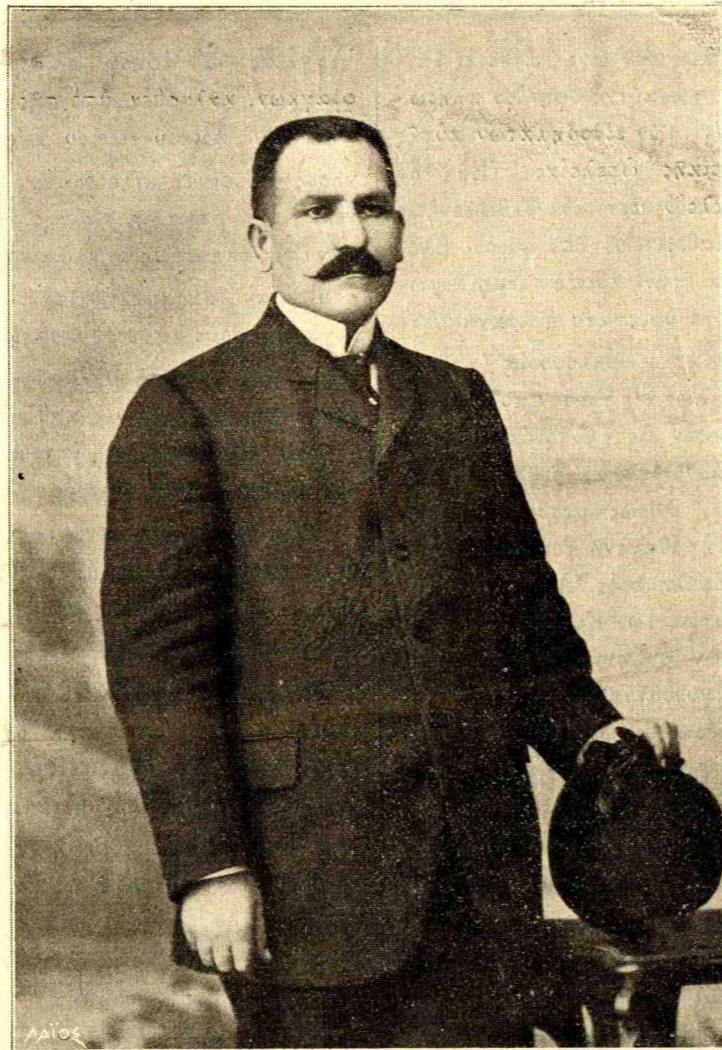
Ἐκ τῶν, ὡς ἄνω ἐκτεθέντων καταφαίνεται τὸ ἄδικον τῆς ὑπὸ τῶν Κυπρίων πληρωμῆς τοῦ ὑποτελικοῦ φόρου, ὅστις συνετέλεσεν, ὅστε ἡ τῶν πρώτων 25 ἐτῶν διαχείρησις τῆς

Ἀγγλίας νὰ ἀφήσῃ ἔλλειμμα 20.812.000 φράγκων, καλυφθὲν ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας, ἐν ᾧ ἄνευ τοῦ ἀδίκου τούτου φόρου ἤθελεν ἔχει ἡ νῆσος προφανὲς πλεόνασμα 40 ἑκατομ. Ἐνεκα τῆς μεγάλης ταύτης ἀδικίας βλέπομεν τὴν τε ἐκπαίδευσιν χωλαίνουσαν καὶ τὴν ἀστυνομίαν παραμεληθεῖσαν, ἐν ᾧ ἐλάχιστῃ ἔργα δημόσια κατεσκευάσθησαν καὶ ἡ δημοσία ὑγεία ἐγκατελήθη εἰς μόνην τῆς φύσεως τὴν ἐπήρειαν, καθ' ὅσον οἱ ἐν τοῖς χωρίοις Κυβερνητικοὶ ἰατροὶ εἶναι ἐλάχιστοι καὶ γλίσχωρος μισθοδοτούμενοι.

Ἐλπίζομεν, ὅτι κατόπιν τοιούτων ἐνεργειῶν θέλει ἐκλίπει τελείως ὁ φόρος οὗτος τῆς ὑποτελείας, ὅστις πᾶν προσφυῶς παρεβλήθη πρὸς Μινώταυρον ἐν τῷ ἄντροφ τῆς ἀπαισίας διπλωματίας, βαίνοντα γοργῶ τῷ βήματι πρὸς τὴν ἑαυτοῦ καταστροφὴν· ἀλλ' ὄχι, πρὶν ἢ καὶ τὸ τελευταῖον ζῶης σημεῖον τοῦ τέρατος ἐκλείπη, εὐχηθῶμεν, ὅπως ὁ Κυπριακὸς Ὀλυμπος μετὰ τῆς ἐν τῇ ἐτέρᾳ ἀδελφῇ νήσῳ Κρήτῃ ὑψηλοκόρου Ἰδης συνδεθῇ ὡς καὶ μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀκροπόλεως διὰ τῶν ἀδιαρρήκτων δεσμῶν τῆς Ἐνώσεως, ἣτις ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ὁ προαιώνιος καὶ διακαῆς τῶν Κυπρίων πόθος καὶ ἡς ἔλδεται φίλον ἦτορ ἤματα πάντα, διότι κατὰ τὸν ἀοίδιμον Γλάδστων αὐλίγιστοι λαοὶ εἶναι τοσοῦτον ἐξηχρεωμένοι καὶ τεταπεινωμένοι τὸ φρόνημα, ὅστε νὰ προτιμῶσι τῆς ὑπὸ ὁμοφύλων καὶ ὁμοθρήσκων διοικήσεως τὴν διοίκησιν ὑπ' ἀνθρώπων ξένων τὴν καταγωγὴν, τὰ φρονήματα, τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν θρησκείαν».

ΕΥΕΛΘΩΝ Γ. ΠΙΤΣΙΛΛΙΔΗΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

ΣΩΤΗΡΙΟΣ Α ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γυμνασιάρχης Α'. Βαρβακείου.

Ἐνα σκαπανέα τῶν Γραμμάτων μετ' ἀνεκφράστου χαρᾶς παρουσιάζει πρὸ τῶν ἀναγνωσίων του τὸ ἡμέτερον Περιοδικόν, τὸν κ. Σ. Σακελλαρόπουλον γυμνασιάρχην τοῦ Α'. Βαρβακείου.

Ὁ Γιγαντίσωμος τῶν Καλαβρύτων γόνος καταγόμενος ἐξ ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας πολιτευομένων ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1864. Νεώτατος ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς Φιλολογίας μετὰ τὸν βαθμὸν Ἄριστα, μεταβὰς δὲ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του ἐκ τοῦ Ἐθνι-

κοῦ Πανεπιστημίου εἰς Γερμανίαν χάριν εὐρυτέρων σπουδῶν, κατηρτίσθη ὅσον δλίγοι ἐν τῇ ἐπιστήμῃ του. Μόλις ἐπανελθὼν διωρίσθη καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν καὶ ἐδίδαξεν εἰς τὰ ἐν Πάτραις, Πύργῳ, Ἄρτζ, Ἀμφίσσῃ γυμνάσια, εἶτα δὲ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἐδίδαξεν ἐπὶ 15ετίαν ὅλην ὡς γυμνασιάρχης τοῦ Γ'. Γυμνασίου καὶ κατόπιν τοῦ Α'. Βαρβακείου. Ἡ ἐπαγωγὸς αὐτοῦ διδασκαλία, ἡ ἥρεμος καὶ πατρικὴ πρὸς τοὺς μαθητὰς του συμπεριφορὰ συνετέλεσαν, ὥστε νὰ λατρεύηται κυριολεκτικῶς

ὑπὸ τῶν πνευματικῶν του τέκνων. Καὶ ὄντως εἶναι ἐκ τῶν δλίγων τῆς Ἑλλάδος γυμνασιάρχων, οἵτινες κατενόησαν καὶ ἐφῆρμοσαν τέλειον παιδαγωγικὸν σύστημα ἐν τοῖς ὑπ' αὐτῶν Γυμνασίοις, ἀντὶ τῶν τυρρανικῶν βαναυσότητων, ἃς μερικοὶ διδασκαλικοὶ Σατραπίσκοι μετέρχονται κατὰ τῶν ὑπ' αὐτοὺς μαθητῶν.

Συγγραφεὺς ἐκ τῶν δλίγων, ἐκδώσας πλείστα ἄξια λόγου ἐπιστημονικὰ ἔργα καὶ ἀντιπρόεδρος τοῦ Συλλόγου τῶν Καλαβρυτινῶν, οὗ προΐσταται ὁ διαπρεπὴς χειροῦργος καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Θ. Ζαῖμης, ἐξελέγη παμψηφεί καὶ ἀντιπρόεδρος τοῦ Συλλόγου τῶν λειτυργῶν τῆς Μέσης Ἐκπαίδευσως.

Τὰς δλίγας ταύτας γραμμὰς ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ γράψωμεν ἐκ τῶν τελευταίων ἐκδηλώσεων τῶν εἰλικρινῶν συμπαθειῶν, ἃς ἀπέδειξεν δλόκληρος σχεδὸν ὁ ἡμερήσιος τύπος καὶ οἱ γονεῖς καὶ κηδεμόνες τῶν μαθητῶν, ἅμα ὡς ἐθρυστήθη ἡ μετὰθεσις τοῦ ἀκαμάτου τῶν Μουσῶν ἱεροφάντου, ἣτις προεκάλεσε τὴν αὐθόρμητον τῶν μαθητῶν του ἀγανάκτησιν διὰ τὸ μελετώμενον ἀδίκημα.

Πλείστα ἄδονται, ὅτι ἡ ὑπηρεσία πιεζομένη ὑπὸ τινος ἰσχυροῦ δοκησιόφρου διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς ὑπηρεσίας σκοπεῖ τὴν μετὰθεσιν τοῦ κ. Σακελλαροπούλου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος σιγῶμεν καὶ ἀποφεύγομεν νὰ φέρωμεν εἰς φῶς τοὺς λόγους, οἵτινες συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἐκμανῆ ὁ ἐν λόγῳ ὑποκινητὴς, ἐὰν ὁμοῦς ὁ κύριος οὗτος ζητήσῃ νὰ ἐξωθήσῃ τὰ πράγματα εἰς τὰ ἔσχατα, τότε καὶ διὰ τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ τοῦ λοιποῦ ἡμερησίου τύπου, οὗ ὁ ἡμέτερος διευθυντὴς τυγχάνει συνεργάτης θὰ παρουσιάσωμεν τὰ ἐλατήρια καὶ τοὺς λόγους, δι' οὓς τὸ ἀδίκημα τοῦτο σκοπεῖται νὰ διαπραχθῇ.

Βεβαίως ἐλπίζομεν, ὅτι τὸ Ἐποπτικὸν Συμβούλιον, ὡς ἀπαριζόμενον ἐξ ἀνδρῶν ἐγνωσμένης εὐσυνειδησίας καὶ ἰκανότητος θέλει μείνει ἄκαμπτον εἰς τὰς εἰσηγήσεις τοῦ γνωστοῦ κυρίου, διότι ἐνταῦθα δὲν πρόκειται περὶ τοῦ

συμφέροντος τοῦ κ. Σακελλαροπούλου, ἀλλὰ τῆς ὠφελείας τῆς μαθητιώσης νεολαίας, ἣτις τὰ μάλιστα θὰ ζημιωθῆ ἐκ τῆς ἀπομακρύνσεως τοῦ ἀξιολόγου τῆς Γυμνασιάρχου. Τὸ Ἐποπτικὸν Συμβούλιον, πεποιθάμεν, ὅτι οὐδέποτε θὰ προτιμήσῃ μετὰθεσιν ἀνδρὸς μοχθοῦντος ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν μαθητῶν του καὶ περιβάλλοντος διὰ τῆς πατρικῆς στοργῆς αὐτοῦς, διότι παρῆλθον νομίζομεν οἱ καιροί, καθ' οὓς τοὺς εὐθαρσεῖς καὶ εὐσυνειδήτους γυμνασιάρχας, ἀντεκαθίστων γυμνασιάρχει τῆς συναλλαγῆς καὶ τῆς Μαγκούρας.

Στ' ἀντίκρουμά της

Σ' ἀντίκρουσα καὶ μιά σου
ματὴ πυρολουμένη,
μ' ἀφήκε ματωμένη
τὴν ἄμοιση καρδιά.

Μὰ ποῦς θὰ σοῦ ἐγγήσῃ
τὸν πόνο τὴν ἀχιίδα
ποῦ δίχως μὴν ἐλπίδα
Σ' τὰ στήθη μου βογγᾷ!;

Ἄλλοίμονο! Μονάχο
ἢ λύπη θὰ μὲ δέρονει
κι' ὁ ἄνεμος θὰ πέρνη
τὸν κάθε στεναγμό.

Τὸ δόλπο μου τὸ δάκρυ
πικρὸ φαρμακωμένο
κι' αὐτὸ ὄρφανεμένο
Γιὰ ΣΕΝΑ θὰ κυλᾷ...

Μὰ σὺ θὰ σ' ἀντικρύζω
τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρὰ μου
θὰ νοιώθω σ' τὴν καρδιά μου
Κάποια παρηγοριά.

Καὶ ὄλ' αὐτὰ χρυσὴ μου
τοὺς πόνοους μου τὰ πάθη,
κανεῖς δὲ θὰ τὰ μάθη.
Θὰ τᾶχω μουσικὰ.

Σ' τῆς θάλασσης τὸ κῆμα
θὰ πνίγω κάθε πόνο,
μ' ἀρκεῖ ΕΣΕΝΑ μόνο
Γιὰ πάντα νὰ θωρῶ....

Ξ. Γ. Ἀδτεριάδης

Τὸ μείδιμα τῶν γυναικῶν.

Μειδιᾶ ἡ γυνή.

Καὶ τὸ μείδιμά της εἶνε γλυκύτερον τοῦ μέλιτος, ἀλλὰ καὶ φρικωδέστερον τοῦ ἰοῦ, ἀθώοτερον τοῦ συμβόλου τῆς περιστερᾶς, ἀλλὰ καὶ σατανικώτερον τοῦ Βεελζεβούλ, χαριέστερον τῆς Ἀφροδίτης, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθέστερον τῆς μαιγέρας, ἀρωματοδέστερον ῥόδου Μαΐου, ἀλλὰ καὶ πλεόν ἄοσμον τοῦ μύκητος, συμπαθέστερον τῆς ἡοῦς, ἀλλὰ καὶ εἰδεχθέστερον τῆς ὑαίνης, μυστηριωδέστερον τοῦ θαλασσίου βυθοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀπλούστερον τοῦ κοινοῦ λίθου, γοητευτικώτερον τῆς ἱριδος, ἀλλὰ καὶ ἀθελγέστερον τοῦ σκότους.

Μειδιᾶ ἡ γυνή.

Καὶ διὰ τοῦ μείδιμάτος της ἀναγγέλλει τὴν ζωὴν ἢ τὸν θάνατον.

Ἄναπτεροὶ τὴν ἐκπνεύσαν ἐλπίδα καὶ ἀφανίζει τὰ πλεόν χρυσᾶ ὄνειρα.

Ἐμπνέει τὸν οἶκτον καὶ διεγείρει τὸ μῖσος.

Προδίδει γενναϊότητα καὶ ἀφοπλίζει τὴν καρδίαν.

Ἄμυροὶ τὴν ζωηροτέραν φαντασίαν, ἀλλὰ καὶ κηλιδοῦται.

Ἀνάσσει πρὸς στιγμὴν ἐκείνου, πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ὁποίου κατόπιν ἔρπουσα ἐκλιπαρεῖ.

Πλανᾷ ἀλλὰ καὶ πλανᾶται.

Μειδιᾶ ἡ γυνή.

Καὶ διὰ τοῦ μείδιμάτος της ἀγαπᾶται ἢ μισεῖται, ἐμπνέει τὴν ἐμπιστοσύνην ἢ τὴν ἀπιστίαν, θαυμάζεται ἢ γελωτοποιεῖται, αἰχμαλωτίζει ἢ ἐλευθεροῖ τὸν μέχρι τινὸς τυφλωτόντα, καθίσταται ἄγγελος ἢ δαίμων, κκταθέλγει τὴν ψυχὴν ὡς τὸ ἔαρ, ἢ καταψύχει αὐτὴν ὡς ὁ πάγος, διεγείρει τὴν ὑπνώττουσαν διάνοιαν ἢ ἀπονεκροῖ αὐτήν, παρουσιάζει ὄψιν λαμπροτέραν τοῦ ἡλίου ἢ σκοτεινότεραν πυκνῆς νεφέλης, ἐνθουσιάζει ἢ ἀπογοητεύει, διανοίγει τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ ἢ τοῦ Ἄδου τὸ χαῖνον στόμα.

Μειδιᾶ ἡ γυνή.

Καὶ ἐν τῇ πλάνῃ ὅτι νικᾷ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νικᾶται.

Ε. Γ. ΑΣΤΕΡΙΑΔΗΣ

Καθηγητῆς τῆς Γαλλικῆς ἐν τῇ Βιομ. καὶ Ἐμπορικῇ Ἀκαδημίᾳ.

ΤΕΧΝΑΙ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἐν τῇ πόλει ἡμῶν παρεπιδημεῖ ἀπὸ τινος ὁ διάσημος ζωγράφος Γερμανὸς κ. Fröhlich. Θὰ περιέλθῃ τὰ μᾶλλον ἀξιοθέατα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἐμπνευσθῇ ἐκ τούτων νέα ἔργα.

Τὴν ἐβδόμην Μαρτίου ἤνοιξεν ἡ Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις τοῦ Ζαππείου. Ἑλλείπει χρόνον θέλομεν ὀμιλήσει περὶ ταύτης ἐν ἐκτάσει εἰς τὸ προσεχές τεῦχος.

Μετὰ μικρὸν νέον ἔργον τοῦ κ. Χρηστομάνου θὰ ἴδῃ τὸ φῶς, ὑπὸ τὸν τίτλον οἱ «Δώδεκα μπάτσι», ἔχον ὑπόθεσιν τὴν σύγχρονον ἐποχὴν.

Ἐξήκοντα ἄτομα ἐν Παρισίοις ὀλίγον τι μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ Σουρὲν ἀπειραθήσαν νὰ καταβιβάσωσι τὴν προτομὴν τοῦ Ζολά. Οἱ ἡσιυφύλακες ἐνοήσαντες τοῦτο κατώρθωσαν, κατόπιν συρράξεως μετ' αὐτῶν, ὥστε νὰ μὴ πραγματοποιήσωσι τὸν σκοπὸν τῶν, τὸ πρόσωπόν του ὅμως κατερουπώθη.

Εἰς τὸν καλλιτέχνην André de Chastenet ἀνετέθη ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Φραγκίσκου Corré. Ὁ Α. de Chastenet θεωρεῖται ὡς εἰς τῶν δοκιμοτέρων καλλιτεχνῶν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ.

Ἐν Πετροῦπλεῖ ὑπὸ τῆς Ἐταιρείας τῶν Πολιτικῶν Μηχανικῶν διοργανοῦται διεθνὴς ἐκθεσις τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τῶν πόλεων, ἣτις θὰ διαρκέσῃ ἀπὸ τῆς 9ης Μαΐου μέχρι τῆς 14 Σεπτεμβρίου 1909.

Ἡ χαλκογραφία καὶ ἡ λιθογραφία ἔλαβον ἐν Βελγίῳ μεγάλην ἐπίδοσιν, ὥστε ἀρκετὰ διοργανοῦνται ἐν αὐτῷ ἐκθέσεις.

ΠΕΡΙ ΜΟΥΡΟΥΝΕΛΑΙΟΥ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΕΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἱατροῦ κτλ.

Οὐδεὶς ἀγνοεῖ τὸ ἔλαϊον τοῦ ἥπατος τοῦ ὀνίσκου, τὸ κοινῶς λεγόμενον μουρουνέλαιον.

Ἐν ἐκ τῶν τονωτικωτέρων φαρμάκων εἶναι

τὸ μουρουνέλαιον. Λέγων τοῦτο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ὑποτιμῶ τὰς τονωτικὰς ἐνέσεις τῆς ἀρρενάλης, σιδήρου καὶ τῶν ἄλλων, αἵτινες τὴν σήμερον εὐρίσκονται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, ἀλλὰ θέλω νὰ τονίσω τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἐλαίου τούτου, ὅπερ εἰς εἰδικὰς μάλιστα περιπτώσεις ἐπάγεται τοιαῦτα εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα, ὥστε οὐδὲν ἄλλο φάρμακον εἶναι ἱκανὸν νὰ τὸ προσατείνῃ.

Τὸ μουρουνέλαιον ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἥπατος ἰχθύων ὑπαγομένων εἰς τὴν φυλὴν τῶν ὀνίσκουειδῶν καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐκ τοῦ γένους *Gadus morrhua*. Οἱ τοιοῦτοι ἰχθεῖς ἀλιεύονται εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Νορβηγίας καὶ Ἰσλανδίας κατ' Αὐγούστον καὶ Σεπτέμβριον μῆνα.

Τοῦ μουρουνελαίου διακρίνομεν τρία εἶδη, τὸ λευκόν, τὸ καστανόχρουν καὶ τὸ ξανθόν. Ἐκ τῶν τριῶν τὸ καλλίτερον εἶναι τὸ ξανθόν. Τὸ καστανόχρουν προτὸν ζυμώσεως πειράζει τὸν στομάχον καὶ προκαλεῖ ὡς τὰ πολλὰ ναυτίας, ἐμέτους καὶ ἐρυγὰς. Τὸ δὲ λευκόν παρασκευάζεται ἐκ τοῦ ξανθοῦ ἀφαιρουμένης τῆς χρωστικῆς αὐτοῦ οὐσίας· ἀλλὰ μετὰ ταύτης συναφαιροῦνται καὶ διάφορα ἄλλα τονωτικὰ συστατικά καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ γίγηται χρῆσις αὐτοῦ καὶ ἀπαλείφεται ἐκ τῆς θεραπευτικῆς.

Τὸ μουρουνέλαιον περιέχει πλείστα ὅσας θρεπτικὰς οὐσίας, ἐξ ὧν αἱ κυριώτεραι εἶναι, ὁ φωσφόρος, τὸ θεῖον, βρώμιον, ἐλαῖνη, μαργαρίνη, χλώριον καὶ ἰώδιον.

Καὶ ἤδη ἀφοῦ δι' ὀλίγων ἐξητάσαμεν τὰ κατὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ φαρμάκου, μεταβαίνομεν εἰς τὰς ἐνδείξεις αὐτοῦ: Τὸ χορηγοῦμενον κατὰ τοῦ κηρίου, ὠτορροίας καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν πνευμονικὴν φυματίωσιν, εἰς τὸ προφυματικὸν στάδιον, ὅταν δηλ. φοβοῦμεθα τὴν ἀνκπιυξιν τῆς φυματίωσης, ἣτις ἐπιβαρύνει κληρονομικῶς τὸν ἄρρωστον καὶ δὲν ἔχομεν εἰμὴ ἐλάχιστα φαινόμενα ἀπὸ τῶν πνευμόνων καὶ ἰδιαίτατα εἰς τὴν χοιράδωσιν, ἣτις εἶναι οἰονεὶ πρόδρομος τῆς φυματίωσης, μὲ θαυμάσια ἀποτελέσματα· πλὴν δὲ τούτων καὶ εἰς τὸν

ραχιτισμόν. Ἐπειδὴ παράγει θερμότητα ἐν τῷ ὀργανισμῷ ἡμῶν ἐπληρέθη τὰ μάλιστα ὅτι λαμβανόμενον προφυλάσσει ἡμᾶς ἀπὸ τὴν ἐπιδημικὴν γρίππην, ὡς καθιστῶν τὸ σῶμα μὴ προσιτὸν εἰς τὸ ψῦχος. Τινὲς ἱατροί, καὶ δὴ Ἕλλητες δίδουσι αὐτὸ εἰς τὸν χρόνιον ρευματισμόν. Ἐπίσης ὠφελεῖ εἰς τὴν συφιλίδα, τὴν δύσκολον ὀδοντοφυίαν καὶ ἐν γένει εἰς πᾶσαν ἐξάντλησιν τοῦ σώματος. Ἐπειδὴ περιέχει πάσας τὰς θρεπτικὰς οὐσίας, αἵτινες εἶναι χρήσιμοι διὰ τὸν ὀργανισμόν ἡμῶν δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν πλημμελεῖ τροφήν. Μὲ θαυμάσια συστατικὰ πεπρακισμένον τὸ φάρμακον τοῦτο ἐνδυναμώνει τὰ μάλιστα τὸν ἄνθρωπον καὶ διεγείρει τὴν ὄρεξιν. Ὁ καλλίτερος τρόπος τῆς χρήσεως τούτου εἶναι νὰ λαμβάνηται ἐν τῷ μέσῳ τῶν γευμάτων ἢ μετὰ, καὶ οὐχὶ ὡς τινες τῶν ἱατρῶν δίδουσι τοῦτο πρὸ τοῦ φαγητοῦ, καθότι τότε κόπτει τὴν ὄρεξιν καὶ ὡς τὰ πολλὰ ἐπιφέρει ἐμετόν.

Διὰ νὰ κολᾶσωμεν δὲ τὴν δυσάρεστον γεῦσιν τοῦ μουρουνελαίου λαμβάνομεν ὀλίγον καφέν, τέιον, γάλα, ρακὴν ἢ ἄλλο τι. Ἐπὶ 20—25 ἡμέρας πρέπει νὰ λαμβάνωμεν τοῦτο συνεχῶς καὶ ἔπειτα νὰ διακόπτωμεν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, ὅπως οὕτως ἀπορροφηθῇ. Ἐὰν ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ χωνεύσωμεν, καίτοι καλῆς ποιότητος, τότε ρίπτομεν 10 σιτάρια αἰθέρος εἰς ἡμίσειαν οὐγγίαν ἐλαίου, διότι τότε ὁ αἰθὴρ προκαλεῖ τὴν ἐκκρίσιν ὑγροῦ τινος ἐκ τοῦ παγκρέατος, τοῦ παγκρεατικοῦ λεγομένου ὑγροῦ, τὸ ὅποσον συντελεῖ πολὺ εἰς τὴν πέψιν αὐτοῦ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δόσιν οἱ μὲν ἐνήλικες πρέπει νὰ ἐρχίσωσι λαμβάνοντες δύο κοχλιάρια τῆς σούπκας τὴν ἡμέραν, τὰ δὲ παιδία τοῦ γλυκοῦ, πάντοτε δέ, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἶπον ἐν τῷ μέσῳ ἢ μετὰ τὸ φαγητόν, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον αὐξάνομεν τὸ χορηγοῦμενον ποσόν. Διακόπτομεν τοῦτο, ὅταν ὑφίσταται διάρροια, πυρετὸς καὶ μεγάλα ἐνοχλήσεις ἐκ τοῦ στομάχου. Ἐν ὡρᾷ θέρους δὲν πρέπει νὰ κάμνωμεν χρῆσιν αὐτοῦ, καθότι τότε οὐδὲν ὠφελεῖται.

Οὐτ' ἓνα βλέμμα!

Δὲν θέλω τὴν ἀγάπη σου! μού φτάνει!
τόσο φαρμάκι ποῦχω σὴν καρδιά μου
ὁ Γολγοθᾶς τ' ἀκάνθινο στεφάνι
μὸυ φτάνουν ὁ σταυρὸς καὶ τὰ καρφιά μου!

Λησιμόνησε τὴ μαύρη προδοσιά σου
κι' ἀγάπη μὸυ ζητᾶς, ἔχτες ἀκόμα
τὸν ἐραστὴ σου μέσ' τὴν ἀγκαλιά σου
κρατοῦσες καὶ τὸν φίλιες εἰς τὸ στόμα

Τὴν κόλασι ποῦ τὴν ψυχὴ μου ζώνει
ἀγάπη νέα σὰν ἥλιος τὴ φωτίζει
δὲν τὸ ποθεῖς κι' αὐτὸ σὲ φαρμακώνει
κάθε χαρὰ μου λύπη σὲ ποτίζει!

Οὐτ' ἓνα βλέμμα δὲν σοῦ πρέπει, ὦ Νῶρα,
πονειακὴ ματιά δὲν θὰ σοῦ ἔλξω
τὴν προδοσιά σου μέσ' τὸ γέλοιο τῶρα
σὴν καταφρόνια μέσα θὲ νὰ βύσω!!...

Νίκος Θ. Γούζαρης.

**Κρίσεις τοῦ ἡμεροσίου τύπου
περὶ τοῦ ἡμετέρου Διευθυντοῦ καὶ
Περιοδικοῦ.**

Ἐξεδόθη τὸ ὄγδοον τεῦχος τοῦ ὠφελιμωτάτου περιοδικοῦ «Πανελληνίος Ἐπιθεώρησις» διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ λογίου, πολιτίμου δὲ συνεργάτου τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος κ. Γεωρ. Βεθανοπούλου. Ἐν αὐτῷ περιγράφουσι λαμπρότατα θέματα πλεῖστοι καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου. Μεταξὺ ἄλλων δημοσιεύεται λαμπρὰ μελέτη, περὶ ψυχονευρώσεων καὶ τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ ὡς παραιτίου αὐτῶν, θέμα κοινωνικώτατον καὶ ἐπιστημονικὸν ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν διακεκριμένου ἱατροῦ κ. Νικολάου Νικολούδη. Διὰ τῆς ἀρτίας αὐτῆς μελέτης ἀποδεικνύει ὁ κ. Νικολούδης μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτὸν γλαφυρότητος καὶ ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας, ὅτι αἱ νόσοι αὐταὶ ηὐξήθησαν καὶ παρ' ἡμῖν δυστυχῶς, λόγῳ τοῦ νεωτέρου ἐκφυλιστικοῦ πολιτισμοῦ, μετὰ τῶν σοβαρῶν συνεπειῶν αὐτῶν.

(«*Ἀστραπὴ*» 16 Δεκεμβρίου 1908.)

Ἐκθύμως συνιστῶμεν τὸ πρὸ μηνῶν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενον ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικὸν «Πανελληνίος Ἐπιθεώρησις» περὶ οὗ εὐφημον μνείαν καθ' ἑκάστην ποιεῖται σύμπας ὁ Ἑλληνικὸς τύπος καὶ οὗ συνεργάται τυγχάνουσιν οἱ ἐπισημότεροι λογογράφοι καὶ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ διευθυντὴς τῆς «Πανελληνίου Ἐπιθεωρήσεως» ἀξιότιμος κ. Γεώργ. Βεθανόπουλος, ἱατρός, εἶναι γνωστὸς ἀνά τὸ Πανελλήνιον, ὡς εἷς τῶν λογίων Ἑλλήνων συγγραφέων, καὶ καίτοι νεώτατος βαθὺς μύστης τῆς θείας του ἐπιστήμης. Ὁ κ. Βεθανόπουλος συνδέεται στενῶς μετὰ τῆς Κύπρου, καθότι τυγχάνει υἱὸς τοῦ ἐπὶ σειρᾶν ἐτῶν ἐν Κύπρῳ ἐξασκήσαντος τὴν ἱατρικὴν μακαρίτου Ἀναστασίου Βεθανοπούλου.

(Ἐφημερὶς «*Ἀλήθεια*» ἐκδιδόμενη ἐν Κύπρῳ, τῆς 11 Δεκεμβρίου 1908.)

Ἐξεδόθη τὸ ὄγδοον τεῦχος τοῦ λαμπροῦ περιοδικοῦ «Πανελληνίος Ἐπιθεώρησις» περιέχον ὡς πάντοτε ὕλην ὠφελιμωτάτην καὶ ὠραιοτάτας εἰκόνας. Ὁ σοφὸς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Μητσόπουλος περιγράφει δι' ὠραιοτάτης γλώσσης τὰ περὶ τῆς γεωλογικῆς ἱστορίας τῆς ἑλληνικῆς χώρας, ὁ δὲ διευθυντὴς ταύτης κ. Γεώργ. Βεθανόπουλος περὶ χρονίου ἀλκοολισμοῦ, καὶ πλεῖστα ἄλλα. Θεωροῦμεν καθῆκον ἡμῶν νὰ τονίσωμεν τὸ περὶ ψυχονευρώσεων καὶ ὁ νεώτερος πολιτισμὸς τοῦ παρ' ἡμῖν φιλοπόνου καὶ λογίου ἱατροῦ κ. Νικολ. Νικολούδη, τοῦ ὁποίου, ὡς γνωστόν, καὶ ἄλλα περισπούδαστα ἐπιστημονικὰ αὐτοῦ ἔργα ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ εἰρημένῳ περιοδικῷ. Κατόπιν τῆς συνεργασίας τοιούτων διακεκριμένων ἐπιστημόνων καὶ λογογράφων, ἡ «Πανελληνίος Ἐπιθεώρησις» κατέστη ἡδὴ τὸ ἐγκόλπιον παντὸς λογίου ἀνθρώπου.

(«*Χρόνος*» 20 Δεκεμβρίου 1908.)

Ἐξακολουθεῖ ἐκδιδόμενον εὐδοκίμως τὸ ἀριστον ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικὸν «Πανελληνίος Ἐπιθεώρησις» διευθυνομένη ὡς γνωστὸν ὑπὸ τοῦ φιλοπόνου ἱατροῦ κ. Γεωργ. Βε-

θανοπούλου. Πρὸ ἡμερῶν ἐξεδόθη καὶ τὸ ὄγδοον τεῦχος ἐν τῷ ὁποίῳ περιέχεται ὕλη ἐπιστημονικὴ καὶ σοβαρὰ γραφομένη ὑπὸ καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πολλῶν ἄλλων διακεκριμένων ἐπὶ ἐγκυκλοπαιδικῇ μορφώσει. Ἡ «Πανελληνίος Ἐπιθεώρησις» κατέλαβεν ἡδὴ ἐπίζηλον θέσιν, ἵνα μὴ εἴπωμεν τὴν πρώτην ἐν τῇ χορείᾳ τοῦ περιοδικοῦ τύπου, διακρινομένη διὰ τὴν ἐκλογὴν λίαν ἐπωφελῶν ζητημάτων καὶ διὰ τὴν συμμετοχὴν ἐν αὐτῇ τῶν γλαφυροτέρων καλῶν διαπρεπῶν ἐνταῦθα ἐπιστημόνων. Ἐν τῷ ἄρτι ἐκδοθέντι τεύχει μετὰ τῶν ἄλλων χρησιμοτάτων μελετῶν περιέχεται προτότυπος καὶ σοβαρὰ τοιαύτη, ἡ περὶ ψυχονευρώσεων καὶ νεωτέρου πολιτισμοῦ τοῦ παρ' ἡμῖν διαπρεποῦς ἱατροῦ κ. Νικολάου Νικολούδη, ὅστις πασιφανῶς καὶ μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτὸν ἐπιστημονικῆς ἐμβριθείας καὶ γλαφυρότητος ἀποδεικνύει ὅτι ὁ νεώτερος πολιτισμὸς εἶναι ἐν πολλοῖς παραίτιος τῶν ψυχονευρώσεων.

(«*Ἐσπερινή*» 23 Δεκεμβρίου 1908.)

Τὸ ἀπὸ ἔτους περίπου ἐκδιδόμενον περιοδικὸν «Πανελληνίος Ἐπιθεώρησις» διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κ. Γεωργ. Βεθανοπούλου ἀποτελεῖ ἐν τῷ περιοδικῷ τύπῳ τὸ σέμνωμα τῆς ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως, μεταδίδον ἀληθῶς ὠφελιμωτάτας γνώσεις καὶ χρησίμους διὰ πάντα ἄνθρωπον. Ἐν τῷ πρὸ ἡμερῶν ἐκδοθέντι ὄγδῳ τεύχει περιέχονται σοβαραὶ μελέται καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἐν αἷς καὶ τὸ περὶ ψυχονευρώσεων καὶ νεωτέρου πολιτισμοῦ τοῦ παρ' ἡμῖν ἐμβριθοῦς καὶ γνωστοῦ ἱατροῦ κ. Ν. Νικολούδη, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ νεώτερος πολιτισμὸς εἶναι μᾶλλον ὁ παραίτιος τῶν ψυχονευρώσεων.

(«*Ἀθῆναι*» 29 Δεκεμβρίου 1908.)

Ἡ «Ἐσπερινή», σὺν τοῖς ἄλλοις γράφει καὶ τὰ κατωτέρω: Ἐξεδόθη τὸ ἔνατον τεῦχος τοῦ λαμπροῦ μοναδικοῦ μας περιοδικοῦ «Πανελληνίος Ἐπιθεώρησις», διευθυνομένου ὡς γνωστὸν ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου ἱατροῦ καὶ λογίου

κ. Γεωργ. Α. Βεθανοπούλου. Ἡ «Πανελληνίος Ἐπιθεώρησις» εἶναι τὸ ἐφθνηότερον ὄλων τῶν ἐν τῇ ὑψηλῇ ἐκδιδόμενων περιοδικῶν, καθότι περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ περιέχον ὕγιεινήν, φιλολογίαν, ποίησιν, πολιτικὴν, καλλιτεχνίαν καὶ ὠραιοτάτας εἰκόνας, ἐν τῇ Ἐσπερίᾳ ἔχει συνδρομὴν τετραπλασίαν τῆς Πανελληνίου Ἐπιθεωρήσεως τῆς ὁποίας ἡ συνδρομὴ εἶναι μηδαμινή, μόνον 7 δραχμὰς κατ' ἔτος.

(«*Ἐσπερινή*» 21 Ἰανουαρίου 1909.)

Ὁ «Χρόνος» ὑπὸ τὸν τίτλον **μία πρόοδος** γράφει: Ἡ Ἑλλάς ἢ μᾶλλον ὁ Ἑλληνισμὸς δύναται νὰ καυχᾶται ὅτι ἔχει σωρεῖαν περιοδικῶν, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐκπροσωπεῖ ἓνα ἴδιον κλάδον· οὕτω ἔχομεν περιοδικὰ καλλιτεχνικά, φιλολογικά, ἱατρικά, ἐμπορικά, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς· πρὸ ἔτους ἕμως ἐνεφάνει ἐν μέσαις Ἀθῆναις τὸ μνηστὸν ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικὸν «Πανελληνίος Ἐπιθεώρησις». Εἷς νεαρὸς ἐπιστήμων διακεκριμένος ἱατρός, ἠθέλησε ν' ἀκολουθήσῃ κατὰ γράμμα τοὺς Γερμανοὺς ἐπιστήμονας, ὅπως δ' ἐκεῖνοι θαυμάζονται οὐ μόνον ὡς ἐπιστήμονες, ἀλλὰ καὶ ὡς δημοσιογράφοι καὶ πολιτευταί, οὕτω καὶ ὁ νεαρὸς λόγιος κ. Γεώργιος Βεθανόπουλος, νέος τῆς πρόοδου, ἴδρυσεν πρὸ ἔτους τὴν «Πανελλήνιον Ἐπιθεώρησιν» προσλαβὼν ὡς συνεργάτας τοὺς σοφωτέρους τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, τοὺς λογιωτέρους καὶ τοὺς τὰ πρῶτα φέροντας ἐν τοῖς γράμμασιν. Ὑγιεινήν, φιλολογίαν, πολιτικὴν, καλλιτεχνίαν καὶ ὠραιοτάτας εἰκόνας εὐρίσκει τις ἐν τῷ περιοδικῷ του. Ὁ κ. Βεθανόπουλος εἶναι οὐ μόνον βαθὺς ἐπιστήμων, ἀλλὰ καὶ δημοσιογράφος πρώτης γραμμῆς, ἢ ἢ δ' ἡμετέρα ἐφημερὶς εὐελπιστεῖ ὅτι θέλει ἐνίστε φιλοξενεῖ ἄρθρα του.

(«*Χρόνος*» 21 Ἰανουαρίου 1909.)

Ἐξεδόθη τὸ ἔνατον τεῦχος τοῦ καλοῦ μας περιοδικοῦ «Πανελληνίος Ἐπιθεώρησις». Ὁ διευθυντὴς ταύτης κ. Γεώργ. Βεθανόπουλος, νεώτατος μὲν, ἀλλὰ λαμπρὸς ἱατρός, νέος τῆς

προόδου καὶ βέκτης, φροντίζει ὅπως τὸ περιοδικόν του περιέχῃ πάντοτε λαμπρὰν ὕλην. Ἐν αὐτῷ γράφουσιν ὁ κ. Καρώνης περὶ τοῦ Κρητικῆς ζητήματος, ὁ κ. Μηλιαράκης περὶ τῶν ἡμετέρων προγόνων, ὁ ἐκ Λεμεσοῦ τῆς Κύπρου κ. Εὐέλ. Πιτσιλίδης περὶ τοῦ ἐν Κύπρῳ φόρου τῆς ὑποτελείας, ὁ διευθυντὴς ταῦτης κ. Βεθάνοπουλος λαμπρῶς περιγράφει τὰ ἐκ τοῦ οἰνοπνεύματος κακὰ, ὁ κ. Γούζαρης διάφορα ὠραῖα ποιήματα, ὁ κ. Σπυριδωνίδης κρίσεις θεατρικῶν. Αἱ δ' ὠραιόταται αὐτοῦ εἰκόνες στολίζουν ἔτι μᾶλλον τὸ λαμπρὸν τοῦτο περιοδικόν.

(«Πατρὶς» 26 Ἰανουαρίου 1909.)

Ἐξεδόθη τὸ δέκκτον τεῦχος τοῦ μοναδικῆς μας τούτου περιοδικῆς «Πανελληνίως Ἐπιθεώρησις» πλήρες λαμπρῶν εἰκόνων καὶ πρωτοτύπου ὕλης. Ἐν αὐτῷ ὁ διευθυντὴς ταῦτης κ. Γεώργ. Βεθάνοπουλος καινὰ δαιμόνια μᾶς εἰσάγει, καθότι διὰ τερπνῆς γλώσσης περιγράφει τὴν θεραπείαν τοῦ ἀλκοολικοῦ καὶ τὰ ἐκ τοῦ ἀλκοολισμοῦ ἐπερχόμενα κακὰ εἰς τοὺς ἀπογόνους, ὁ δικηγόρος κ. Καρώνης περιγράφει τὸ Κρητικὸν ζήτημα καὶ τὰ Προνόμια, ὁ κ. Εὐέλ. Πιτσιλίδης περὶ τοῦ ἐν Κύπρῳ φόρου τῆς ὑποτελείας, ὁ παρ' ἡμῖν συγγραφεὺς καὶ ἰατρός κ. Νικολοῦδης θέμα περιεργότατον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ ἠθικὰ μικρόβια». Περιέχονται ὡσαύτως καὶ πολλὰ ἄλλα ἀξιαντάχνηστα.

(«Χρόνος» 23 Φεβρουαρίου 1909.)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἐπανήλθεν ἐκ τοῦ ἐν Παρισίοις ἐπιστημονικοῦ ταξιδίου του ὁ πολῦτιμος καὶ προσφιλέως φίλος τοῦ ἡμετέρου διευθυντοῦ, ὑφηγητῆς τῆς ὀφθαλμολογίας κ. Σπήλιος Χαράμης. Ὁ κ. Χαράμης ἔχει προσβληθῆ ἀπὸ ὀφθαλμολογικὴν μανίαν, καθότι μόλις εἶδεν εἰς τὰ Ἑυρωπαϊκὰ ὀφθαλμολογικὰ περιοδικὰ ὅτι ἐν Παρισίοις τὸ πολῦτιμον μέταλλον γάδιον, ἐφαρμόζεται εἰς διαφόρους παθήσεις τῶν ὀφθαλμῶν, ἐγκατέλιπε πάσαν τὴν ἐργασίαν του καὶ μίαν ὥραν προῶν ἀπῆλθε τῶν Ἀθηνῶν, μεταβὰς εἰς Παρισίους, ἔνθα ἐμελέτησε τὴν χρῆσιν τούτου. Πρὸ ὀλίγων δὲ ἡμερῶν ἀφίχθεις ἐνταῦθα, ἤρξατο νὰ ἐφαρμόζῃ τὸ γάδιον ἐπὶ τῶν πολυπληθῶν ἀσθενῶν του.

— Ἡ Διεύθυνσις τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ δὲν δύναται εἰμὴ νὰ εὐχαριστήσῃ θερμῶς τὸν Ἰατροῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως κ. Σ. Στάην, καθότι λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰ ὑφ' ἡμῶν πρὸ μνηῶν γραφέντα ἐν τῇ ἡμετέρῃ περιοδικῇ ἔργα τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῶν Δημ. Σχολείων Μαγνησίας Γ. Βυσσιειάδου, διέταξε πάσαν αὐστηροτάτας ἀνακρίσεις διὰ τὸν τύραννον τοῦτον Ἐπιθεωρητὴν, πρὸς δ' ἔτι μᾶλλον εὐχαριστοῦμεν τοῦτον, καθότι μόλις ἦλθον εἰς φῶς αἱ παράνομοι πράξεις του, ἔσπευσε νὰ τὸν ὑπομακρύνῃ ἐκ τοῦ νομοῦ Μαγνησίας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Προσεχῶς ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ συνεργάτου τῆς «Πανελληνίως Ἐπιθεωρήσεως» κ. Σπύρου Ι. Σπυριδωνίδου, ὑποδιευθυντοῦ τῆς «Ἀστραπῆς», δευτέρα σειρά τῶν Μακεδονικῶν Διηγημάτων του. Καὶ ὁ δεύτερος αὐτὸς τόμος, ἀπὸ τὴν μεγάλην ζωὴν τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος, θὰ γεννήσῃ ῥίγος πατριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ θὰ κάμῃ καρδίαν νὰ πάλλουν ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις ἐπεισοδίων ἡρωϊκῶν καὶ τραγικῶν συγχρόνως. Ἡ τιμὴ ἐκάστου τόμου ὀρίσθη εἰς δραχμὴν μίαν.

Βροντή. Εἰκονογραφημένη ἐθνικὴ ἐφημερίς, ἐκδομένη ἅπασι τῆς ἑβδομάδος. Διευθυντῆς Μ. Α. Χαμόδρακας. Γραφεῖα: ὁδὸς Νομισματοκοπείου 9. Ἀθῆναι.

Νέος Σύνδεσμος. Ἐφημερίς ἐκδομένη δις τῆς ἑβδομάδος ἐν Πόρτ-Σαΐδ τῆς Αἰγύπτου. Διευθυντῆς Σταμ. Γ. Νέγρης, ἰδιοκτῆται Δεσ. Γ. Νέγρης.

Ἀστικὴ ἴσις. Εἰκονογραφημένον περιοδικόν, φιλολογικὸν καὶ κοινωνικὸν δεκαπενθήμερον. Ἔτος ΙΒ'. Διευθυντῆς καὶ ἰδιοκτῆτης Χρ. Κονταξάκης, ἐπιμελητῆς τῆς συντάξεως Κωστῆς Οἰκονόμος Δ. Ν. Γραφεῖα ὁδὸς Ἐρσεσοῦ ἀρ. 13. Ἀθῆναι.

Δελτίον. Μηνιαία Γεωργικὴ, Βιομηχανικὴ καὶ Ἐμπορικὴ ἐφημερίς, κυκλοφοροῦσα εἰς 12.500 ἀντίτυπα. Διευθύντρια Ἑλένη Ο. Ρουσοπούλου.

Συνδρομὴ ἑτησία, Ἔστω. δρ. 3. Ἐξωτ. φρ. χρ. 3. Τουρκίας γρῶσ. 15. Γραφεῖα: πλατεῖα Κάνιγγος Ἀθῆναι.

Ἰπποκράτης. Βιβλίον περιγράφον τὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἰατρῶν, ἀναγκαῖστατον διὰ πάντα φοιτητὴν τῆς ἰατρικῆς καὶ ἰατρον. Τιμᾶται δραχμὰς τέσσαρας καὶ εὐρίσκειται παρὰ τῇ ἐκδότῃ κ. Κ. Γ. Λαμῆρα, ὑφηγητῆ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς. Μασσαλλίας 5. Ἀθῆναι.

Αἱ ψυχικαὶ καὶ διανοητικαὶ ἀνωμαλίαι τῶν πασχόντων ἐκ χρόνιας φυματιώσεως τῶν πνευμόνων καὶ ἐκ καρκίνου. Ἐπιστημονικὴ πραγματεία τοῦ παρ' ἡμῖν ὑφηγητοῦ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς κ. Γ. Καρυοφύλλης. Εὐρίσκειται παρὰ τῇ Ἐπιμελητῇ αὐτοῦ ἰατρῷ κ. Δ. Πατρικοπούλῳ. Κλινικὴ Καρυοφύλλης Σταθμὸς Λεβίδου. Ἀθῆναι.

ΟΙΝΟΣ ΑΙΜΑΤΟΓΟΝΟΣ

ΙΑΤΡΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΕΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Σκευασία τονωτικὴ διδομένη, κατὰ τῶν ἐλωδῶν πυρετῶν, ἀναιμίας, χλωρώσεως, νευρασθενίας, νοσημάτων τοῦ θώρακος καὶ εἰς γενικὰς ἀτονίας, χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ στομαχικὰς διαταράξεις καὶ δυσκοιλιότητα.

Πωλεῖται ἀντὶ δραχμῶν 2,50 ἐκάστη φιάλη. Εὐρίσκειται εἰς τὰ φαρμακεία κ. κ. Λίτσου (Ὁμοιοία), Α. Φωκᾶ (ὁδὸς Παρθεναγωγείου), καὶ Σκλέπα (Εὐριπίδου καὶ Μενάνδρου).

Εἰς τὸ

ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΟΝ ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΚΛΙΝΙΝΗΣ

τοῦ Ἰθνηγοῦ

κ. ΙΩΑΝ. ΧΡΥΣΟΣΠΑΘΗ

ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Εὐρωπαϊοῦ Ἀρχιμηχανουργοῦ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ

πάντα τὰ Ὀρθοπαιδικὰ Μηχανήματα καὶ Στηρίγματα ποδῶν, χειρῶν, κεφαλῆς, κορμοῦ, ὀρθοπ. Κορσέδες, Ζῶναι, Τεχνητοὶ Πόδες, Χεῖρες κλπ.

Διασταύρωσις ὁδῶν Πανεπιστημίου-Θεμιστοκλέους ἀριθ. 1 (Πλατεῖα Ὁμοιοίας).

Ὁ ἰατρός Γ. Ἐμμανουὴλ ἐπὶ μακρὸν ἐν Εὐρώπῃ σπουδάζσας καὶ ἐν Παρισίοις διευθύνσας ἰδιωτικὴν κλινικὴν, δέχεται τὰ νοσήματα τῶν Οὐροποικτικῶν ὀργάνων καὶ τῶν Ἀφροδισίων παθῶν.

18—Ἁγίου Κωνσταντίνου—18

Ο “ΣΩΤΗΡ,”

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

Θ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

Καθηγητοῦ—Χειρουργοῦ—Γυναικολόγου

Εἰς εὐάερον καὶ πάλλευκον μέγαρον τῆς ὁδοῦ Πατησίων ἀριθ. 94.

Τμήμα ἑσωτερικῶν ἀσθενῶν

Εἰς τὴν Κλινικὴν γίνονται δεκτοὶ μόνον οἱ πάσχοντες ἐκ χειρουργικῶν καὶ γυναικολογικῶν νοσημάτων. Ἡ δαπάνη συντηρήσεως ἑσῆς Θεσεως δρχ. 12 τὴν ἡμέραν, Βασ Θεσεως 10 δρχ. ἑσῆς Θεσεως 8 δρχ. Οὐδεμία ἄλλη δαπάνη ὑποχρεωτικὴ.

Εἰς τὴν Κλινικὴν κατηρτίσθη τμήμα ἀπόρων δρχ. 5 μόνον τὴν ἡμέραν. Οἱ ἄποροι χειρουργοῦνται δωρεάν.

Τμήμα ἐξωτερικῶν ἀσθενῶν

Ἐξετάζονται καθ' ἑκάστην 5—6.

Οἱ ἄποροι δωρεάν ἐκάστην Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν ὥρα 5—6 Μ. Μ.

Ὁ ὑφηγητῆς τῆς Νευρολογίας καὶ Ψυχιατρικῆς κ. Χαρ. Π. Πραπόπουλος δέχεται εἰς τὸ Ἠλεκτροθεραπευτήριόν του, ὁδὸς Περικλέους 46, τὰς ὥρας 10—12 π. μ. καὶ 4—5 μ. μ.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΟΥΡΝΑΡΑΚΗ

Ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Προαστείου 11

Ἐκτελεῖ παντὸς εἶδους ἐμπορικὰς ἐργασίας ἐπὶ προμηθείᾳ. Δάνεια ἐπὶ ἐμπορευμάτων καὶ ἰδίως ἐπὶ καπνῶν, ὧν τὴν πώλησιν ἀναλαμβάνει ὑπὸ ὄρους ἡμῶν ἐπιφορεῖς.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΚΑΙ ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΚΑΙ ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

9 Ὁδὸς Κλειδόβης 9

(Πάροδος Πλατείας Κάνιγγος)

Διευθυντὴς καὶ χειρουργῶν ἰατρὸς

ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΩΡΕΤΤΗΣ

Εἰδικὸς μαιευτὴρ, Γυναικολόγος, ἰατρὸς
εἰδικῶν νοσημάτων

Ἵψιγνήτης τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου

Ὁ κ. Μωρέττης δέχεται καθ' ἑκάστην 8—9 π. μ. 12—1 καὶ 4—6 μ. μ. τοὺς πάσχοντας ἐκ Συφιλιδικῶν καὶ Γυναικολογικῶν Νοσημάτων, καθὼς ἐπίσης καὶ τοὺς πάσχοντας ἐξ ἀνικανότητος, ἀκρατείας οὕρων, αἱμορροϊδῶν, παθήσεων οὐρήθρας, προστάτου καὶ ἐν γένει πάσης νόσου τῶν γεννητικῶν ὀργάνων ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ἀσφαλὴς θεραπεία τῆς στειρώσεως ἐφ' ὅσον ὀφείλεται εἰς τὴν ὀργανικὴν πάθησιν. Ὅσαι ἐκ τῶν ἐξετασθεισῶν Κυριῶν ἔχουσιν ἀνάγκην ἐγχειρήσεως, γίνονται δεκταὶ καὶ ἐντὸς τῆς Κλινικῆς ὅπως ἐγχειρηθῶσιν, ἐνεργουμένων ἐν αὐτῇ πασῶν τῶν ἐγχειρήσεων.

Ἐν τῇ ἰδίᾳ Κλινικῇ γίνονται δεκταὶ καὶ ἐπίτοκοι ὅπως γεννήσωσιν ἐν ὄλῳ ἰδιαίτερω διαμερίσματι ὅπου μόνον τῷ Διευθυντῇ καὶ τῇ Μαίᾳ τοῦ καταστήματος ἐπιτρέπεται ἡ εἰσοδος.

Ὁδὸς Κλειδόβης 9

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΚΑΙ ΞΥΛΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΑΡ. ΠΑΪΟΥ
ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ
ΑΡ 55 Α
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΝ Τῇ ΕΚΘΕΣΕΙ ΤΟΥ ΒΟΥΡΣΕ 1907
ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛῃ
ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΧΕΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΦΘΙΣΕΩΣ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΡΙΖΙΚΗ

Ν. Π. Μεταξῆς ἐπὶ πολὺ σπουδάζας καὶ ἐξασκήσας τὴν ἰατρικὴν ἐν Παρισίοις, ὁ εφευρέτης τῆς ριζικῆς θεραπείας τῶν νόσων τοῦ **νευροαρθριθμοῦ**, (όστωμαχικά, ψαυμιάσις, χολόλιθοι, ἔκζεμα, πόνοι, ἄσθμα, νευραδθένεια, ἀνικανότης, ὑστερία, μανία, μελαγχολία, αἰπνία, παχυδαρκία, ἀρτηριοσκλήρωσις, ὡς δηλοῦσι καὶ οἱ θεραπευθέντες ἰατροὶ κ. κ. Κ. Παπαθεοδώρου, Χ. Ἀγγελόπουλος, G. Champion, κλπ. ὠδηγήθη ἐκ τῆς ριζικῆς θεραπείας τοῦ ἄσθματος εἰς τὴν **ριζικὴν θεραπείαν τῆς φθίσεως ἐν τῷ α' καὶ β' σταδίῳ**, ἐν δὲ τῷ γ', εἰς τὰ σπῆλαια μικρά, διὰ τοῦ φόνου τῶν μικροβίων. Πολλοὶ ἐθεραπεύθησαν διὰ 15 ἐνέσεων. Δέχεται 8—10 π. μ. 2—5 μ. μ. **7 Χαλκοκονδύλη 7.**

ΣΗΜ. Ταξείδια καὶ τοπικαὶ ἐνέσεις τονοῦντα τὰ μικροβία χειροτερεύουσι τὴν φθίσιν. Σπεύσατε οἱ τοῦ πρώτου σταδίου. Θεραπεύεται ἐντὸς 3 ἐβδομάδων. Δεκτὸς ἔλεγχος.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ